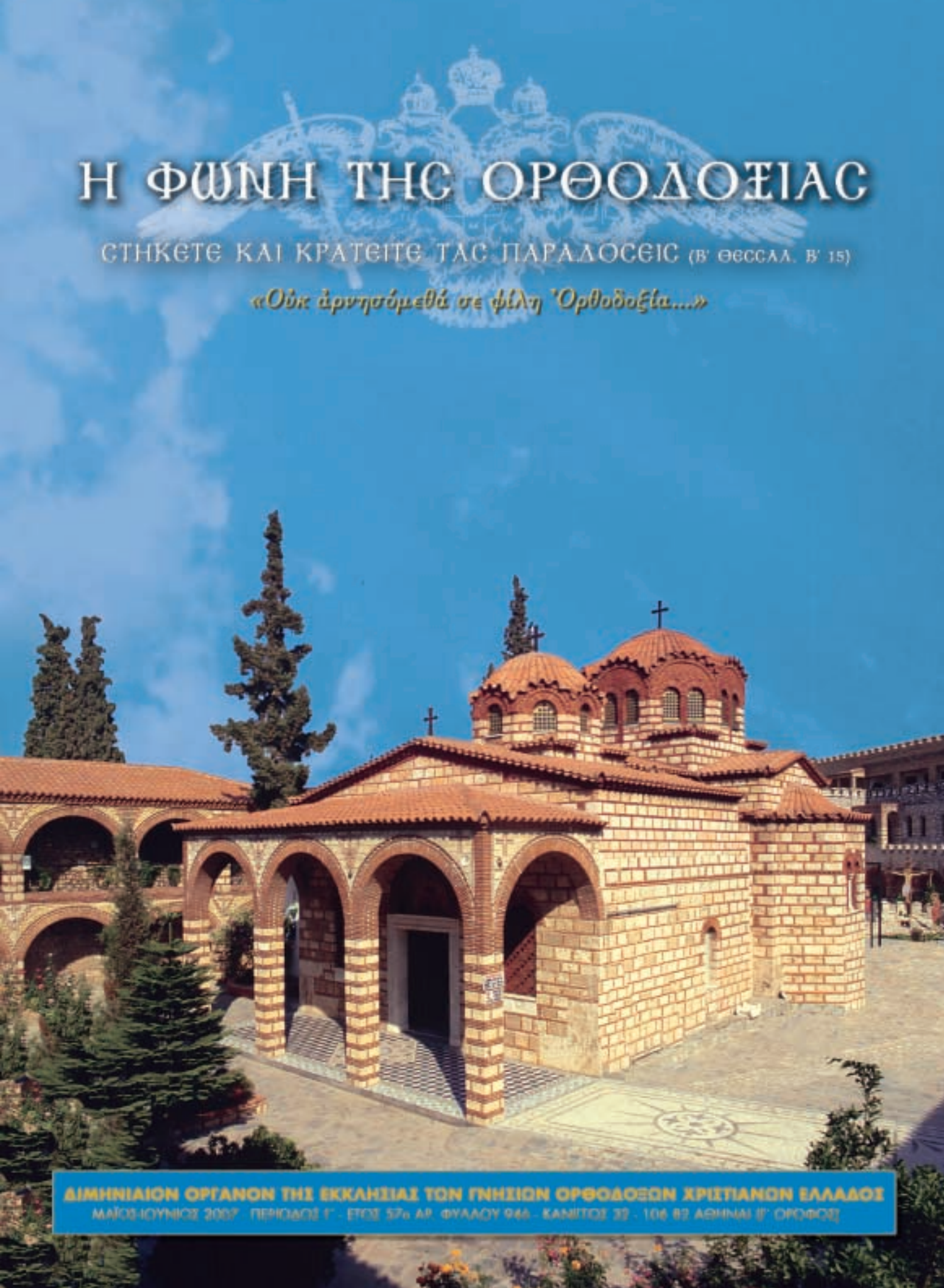

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία....»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2007 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' - ΕΤΟΣ 57^{ον} ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 946 - ΚΑΝΙΤΟΣ 37 - 106 82 ΑΘΗΝΑΙ 18^{ος} ΟΡΟΦΟΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὑργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 57ο Τεῦχος 946
Μάιος-Ἰούνιος 2007

Ἰδρυτής:
Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:
Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:
† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:
† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων
Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:
Ἑσωτερικοῦ ἐτησίᾳ 10 εὐρώ
Ἑξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.

Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις:
«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 - Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr

Θικῶν Ἑξαφύλλου:

Τό περικαλές νέον καθολικόν τῆς
κοσμοθαυμάστου προσκινυματικῆς ἱερᾶς
Μονῆς Ὁσίας θιρῆνης Χρυσοβαλάντου
Λυκοβρύσεως Ἀττικῆς.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐγκύκλιος	3
Δογματικὴ καί κανονικὴ Ἀνάλυση.....	5
Ἰσχυρότατο πλήγμα κατὰ τῆς παιδείας ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση καί τὸν Συνδικαλισμό.....	7
Λιτάνευση θαυματουργῆς εἰκόνος.....	12
Ἡ Φωνὴ τῶν Πατέρων.....	14
Ἀφιέρωμα	16
Φωνὴ ἀπὸ παλαιά	18
Μικρά καί οὐσιώδη	19
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Τὸν καλὸν ἀγῶνα ἠγωνίσαι, τὸν
δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα·
λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης
στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν
ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής»

(Β' Τιμόθ. Δ' 7-8)

Ποιμαντορική ἐγκύκλιος Ἱερᾶς Συνόδου

Ἀριθμός Πρωτ. γ - 921.

ΑΘΗΝΑΙ 12 / 25 - 6 - 2007

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Ἐσχάτως, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναλήψεως ἔλαβε χώραν ἐν πολὺ δυσάρεστον Ἐκκλησιαστικόν γεγονός.

Ἡ ἄχρι τοῦδε παραδοσιακὴ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασπορᾶς, ἐδρεῖουσα ἐν Ἀμερικῇ, ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην κ. Λαῦρον προσεχώρησε εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας καὶ ἠνώθη μετ' αὐτοῦ ἐκκλησιαστικῶς.

Τὸ γεγονός κατέδρασε κάθε Ὁρθόδοξον συνείδησιν, δεδομένου ὅτι τὸ ἐν λόγῳ Πατριαρχεῖον μόνον τὸν τίτλον «Ὁρθόδοξον» φέρει, ἐνῶ κατ' οὐσίαν πόρρω ἀπέχει ἀπὸ Ὁρθόδοξων δεσμῶν, ἀφοῦ συμμετέχει εἰς τὸ παναιρετικὸν «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ εἰς τοὺς οἰκουμενιστικούς διαλόγους τῆς ἀπάτης. Ὁ δὲ Πατριάρχης κ. Ἀλέξιος συναγωνίζεται τὸν κ. Βαρδολομαῖον εἰς συμπροσευχὰς μεθ' ἑτεροδόξων, Βουδιστῶν, Μωαμεθανῶν καὶ Ἑβραίων.

ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, ἡ ἔνσυνεση τῆς ἄχρι τοῦδε παραδοσιακῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, σημαίνει τὴν ἔνταξιν τῆς εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Οἰκουμενιστικῶν Ἐκκλησιῶν, γενομένη ὁμοία μετ' αὐτῶν, ἐνῶ ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Φιλάρετος εἶχε καταδικάσει συνοδικῶς τὸν Οἰκουμενισμόν ὡς παναίρεσιν.

Τοῦτον τὸν Ἅγιον ἄνδρα μετὰ τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου ἠθέτησαν οἱ διάδοχοι τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἐπρόδωσαν τὸ «πιστεύω» των, ἐκ λόγων ὅπωςδὴποτε καταπτώσεως τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματός των.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος, ὀφείλει εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Ρωσικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Διασπορᾶς διὰ τὴν χειροτονίαν Ἀρχιερέων αὐτῆς, ὅτε πρὸ πεντηκονταετίας αὕτη ἔμεινε ἄνευ Ἀρχιερέων ἕνεκα τῶν διωγμῶν τῶν Νεοσημερολογιτῶν. Συνεπορεύθη ἐν πλήρῃ κοινωνίᾳ μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὡς ἄνω μακαρίου μνήμης Μητροπολίτου Φιλαρέτου, ἐνῶ ὁ νῦν Μητροπολίτης καὶ τότε Ἐπίσκοπος κ. Λαῦρος ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα συνελευτοῦργησε μετὰ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς ἐπισφράγισιν τῆς τότε κοινωνίας μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν μας.

Συνεπῶς, λυπούμεθα διὰ τὴν τωρινὴν κατάπτωσιν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς Φοβούμεθα, ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὰ ἐθνικά κριτήρια προεκρίθησαν ἔναντι τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

Ταυτοχρόνως ὅμως τὸ γεγονός τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας τῆς κανονικότητος τῆς Ἱερωσύνης καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ἀποτελεῖ ἐν ἡχηρότατον ράπισμα διὰ τοὺς Νεοσημερολογίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὅποιοι ἀναβαπτίζουν καὶ ἀναχειροτονοῦν τοὺς ἀσυνειδήτους ἀποστάτας ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς, οἱ ὅποιοι πίπτουν εἰς τὰς χεῖράς των. Καὶ τοῦτο, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἀναγνωρίζουν τὰ μυστήρια τῶν λατίνων καὶ προτεσταντῶν

(τὰ ὁποῖα οὔτε οἱ ἴδιοι δὲν ἀναγνωρίζουν, διότι οἱ προτεστάνται δὲν παραδέχονται τὴν ὑπαρξιν μυστηρίων!).

Ἄς ἐμφραγοῦν ὅθεν τὰ στόματα τῶν βλασφημῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, οἱ ὅποιοι λέγουν ὅτι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ δὲν ἔχουν ἱερωσύνην. Ἰδοὺ ἡ φαινή ἀλήθεια δεδομένου ὅτι ἡ παραδοσιακὴ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Διασποράς καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐν Ἑλλάδι εἴμεθα τὸ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου.

Ἐπὶ τούτοις, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Παντοδύναμος Σωτὴρ ἡμῶν ἐνισχύσῃ τοὺς κληρικούς καὶ λαϊκούς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς οἱ ὅποιοι δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν ἔνωσην μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, νὰ ἀκολουθήσουν τὴν ὁδὸν τῆς καθαρᾶς ὁμολογίας τῆς πίστεως, συνεχίζοντας τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα τῶν Πατέρων των.

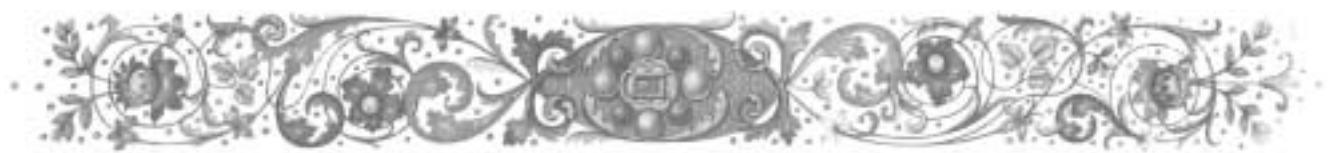
Ἡ Ἱερά Σύνοδος
† Ὁ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'
πρόεδρος

Τὰ Μέλη

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας ΑΚΑΚΙΟΣ	† Ὁ Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος ΜΑΞΙΜΟΣ
† Ὁ Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ	† Ὁ Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἴνουσῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ
† Ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ	† Ὁ Ἀμερικῆς ΠΑΥΛΟΣ
† Ὁ Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ	† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
† Ὁ Χριστιανουπόλεως ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ	† Ὁ Μαραθῶνος ΦΩΤΙΟΣ
† Ὁ Βρεσθένης ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ	

Ι. Μ. Ἀγ. Νικολάου Παιανίας (1978). Χάριν τῆς ἱστορίας δημοσιεύεται ἡ παρούσα φωτογραφία ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐπισκόπου κ. Λαύρου εἰς Ἑλλάδα ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐκ δεξιῶν διακρίνονται οἱ Ἀρχιερεῖς: Κυκλάδων Γαβριήλ (†), Ἀστορίας Πέτρος (†), Ἐπίσκοπος κ. Λαύρος, Ἀττικῆς καὶ Διαυλείας κ. Ἀκάκιος καὶ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος νῦν Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Δυστυχῶς ἐπὶ Ποιμαντορίας τοῦ Μητροπολίτου πλέον κ. Λαύρου ἡ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων τῆς διασποράς ἠνώθη μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Δογματική καί κανονική Ἀνάλυση τῆς ἐνώσεως τῶν Ρώσων τῆς διασπορᾶς μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας

Ὑπό Βλαδιμήρου Moss

«Κύριε, ὁ τὸ πανάγιόν Σου Πνεῦμα ἐν τῇ τρίτῃ ὥρᾳ τοῖς Ἀποστόλοις σου καταπέμψας, τοῦτο ἀγαθέ, μὴ ἀντανέλης ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν τοῖς δεομένοις σου.»

Ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῆς τρίτης ὥρας.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐνώσεως τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς μέ τό Πατριαρχεῖο Μόσχας, θεωροῦμε σκόπιμο νά δημοσιεύσουμε ἐδῶ ἕνα σχετικό ἄρθρο τοῦ Ἁγίου Ὁρθοδόξου συγγραφέα, καί μέλους τῆς Ἐκκλησίας μας Βλαδιμήρου Μόσς, σέ μετάφραση ἀπό τήν Ἀγγλική γλῶσσα.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἶπε: «Δέν εἶναι κάθε ἐκκλησιαστική ἐνωση εὐάρεστη στόν Θεό, καί «εἶναι προτιμότερος ἕνας ἐπαινετός πόλεμος ἀπό μία ἐπαίσχυντη εἰρήνη πού μᾶς χωρίζει ἀπό τόν Θεό». Στήν πολιτική σφαῖρα αὐτό γίνεται ἀπολύτως κατανοητό: ἡ συμφωνία τοῦ Μόναχου μεταξύ Τσάμπερλαιν καί Χίτλερ τὸ 1938 ἔχει καταχωρηθεῖ στά χρονικά τῆς Ἱστορίας ὡς παράδειγμα μιᾶς ἐπαίσχυντης εἰρήνης, πού ὄχι μόνο δέν ἀπέτρεψε τήν ἀπειλή τοῦ πολέμου, ἀλλά ἔκανε τόν πόλεμο, ὅταν ἦλθε, νά κοστίζει περισσότερο ἀπό ὅτι θά κόστιζε ἐάν εἶχε ἀκολουθηθεῖ ἀπό τήν ἀρχή θαρραλέα καί τίμια πορεία. Ἐάν αὐτό εἶναι πλήρως κατανοητό στήν πολιτική σφαῖρα, γιατί εἶναι τόσο δύσκολο νά κατανοηθεῖ στήν πνευματική σφαῖρα, ὅπου τόσο πολύ μεγαλύτερος εἶναι ὁ κίνδυνος καί ὅπου μία ἐπαίσχυντη εἰρήνη μέ πνευματικούς ἐχθρούς ὀδηγεῖ, ὄχι στό θάνατο σωμάτων, ἀλλά στόν αἰώνιο θάνατο χιλιάδων ψυχῶν; Ἡ ἀπάντηση εἶναι: ἐπειδή οἱ ἄνθρωποι ἔχουν παύσει νά σκέπτονται πνευ-

ματικά, ἀλλά ἀντ' αὐτοῦ διακατέχονται ἀπό σαρκικές ἐπιθυμίες καί πεπτωκότα συναισθήματα. Καί ἔτσι ὁ Κύριος λέγει σέ αὐτούς: «Οὐ μή καταμείνῃ τὸ πνεῦμα μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας» (Γένεσις ΣΤ' 3).

Ἡ προτεινόμενη ἐνωση* εἶναι ἕνα σαφές δείγμα ἐκκλησιαστικῆς ἐνώσεως ὠθουμένης ὄχι ἀπό πνευματική σκέψη, ὄχι μέ τήν ὑπερνίκηση δογματικῶν καί κανονικῶν ἐμποδίων μέσω τῆς μεταμείλειας καί τῆς πνευματικῆς ἀγάπης, ἀλλά καταρχήν, ἀπό πολιτικά καί οἰκονομικά συμφέροντα, τὰ συμφέροντα τῆς ἡγεσίας τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας, πού κυριαρχεῖται ἀπό πρῶην πράκτορες τῆς KGB, ἡ ὁποία καθοδηγεῖ αὐτήν τήν ἐνωση ἀπό τήν ἀρχή, καθὼς καί ἀπό ταπεινά συναισθήματα πού παρουσιάζονται ὡς δῆθεν πνευματικά- ἀγάπης γιὰ τήν Ρωσία (ἀλλὰ ποιά Ρωσία ὅμως ἀγαποῦν, τήν κάποτε Ὁρθόδοξη «ἀγία Ρωσία», ἢ τήν νεο-Σοβιετική Ρωσία τοῦ Πούτιν;) ἀλλὰ καί ἀπό τὸν φόβο τῆς ἀπομονώσεως ἀπὸ τήν ὑπόλοιπη Ὁρθοδοξία (ἀλλὰ ἀπὸ ποιά Ὁρθοδοξία φοβοῦνται νά εἶναι ἀποκεκομμένοι, τήν καθοδηγούμενη ἀπὸ μυστικές ὑπηρεσίες, μασονική καί οἰκουμενιστική «Ὁρθοδοξία» τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν, ἢ τήν Γνησία Ὁρθοδοξία τῶν Ἀγίων Νεομαρτύρων τῆς Ρωσίας;).

Αὐτὸ τὸ ἄρθρο ἐπιδιώκει νά ἐξετάσει τὰ δογματικά καί κανονικά ἐμπόδια τὰ ὁποῖα παρακλύουν μία ἔντιμη ἐκκλησιαστική ἐνότητα. Θά πρέπει νά σημειωθεῖ ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ἀπὸ τήν ἐποχὴ τῆς ἀρχικῆς διακοπῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς καί τοῦ Πατριαρχείου

* Σ.τ.μ.: τὸ ἄρθρον ἐγράφη κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ὅτε ἡ ἐνωση δέν εἶχε συντελεσθεῖ

Μόσχας (τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου τὸ 1927) αὐτὰ τὰ ἐμπόδια ὄχι μόνο δὲν μειώθηκαν, ἀλλὰ αὐξήθηκαν. Τότε, τοὺς χώριζε μόνον ὁ Σεργιανισμός. Καὶ ἐντούτοις, ὁ Σεργιανισμός ἀπὸ μόνος του ἦταν ἱκανὸς νὰ δημιουργήσῃ τὸ μεγαλύτερο σχίσμα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ 1054. Τώρα ἔχει προστεθεῖ καὶ ὁ Οἰκουμενισμός, γιὰ νὰ ἀναφερθοῦμε μόνον στὰ πλέον σημαντικὰ καὶ ἀνυπέρβλητα ὅλων τῶν ἐμποδίων.

Α. Ο ΣΕΡΓΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ φύση τοῦ Σεργιανισμοῦ συχνὰ παρεξηγεῖται. Κατ' οὐσίαν εἶναι ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἰούδα.

Ὁ Ἰούδας ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς μαθητές οἱ ὁποῖοι ἦταν πλησιέστερα στὸν Χριστὸ, ἀφοῦ ἀπώλεσε τὴν πίστιν του στὴν Θεότητα τοῦ διδασκάλου του καὶ στὴν τελικὴ νίκη τῆς ἀληθείας ἐναντι τοῦ ψεύδους, ἐπέλεξε νὰ προδώσῃ τὸν Χριστὸ μὲ ἀντάλλαγμα τριάκοντα ἀργύρια καὶ τὴν ἀποφυγὴ τοῦ

Ὁ Μητροπολίτης Λαῦρος καὶ Πατριάρχης Ἀλέξιος ἐνώνουν τὶς τύχες τῶν Ἐκκλησιῶν τοὺς μετὰ νυμφαγωγὸν τὸν Πρόεδρο Πούτιν στὸν ναὸ τοῦ Σωτῆρος στὴν Μόσχα ἐφέτος κατὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

διωγμοῦ. Ὁ Μητροπολίτης Σέργιος, ἔκανε οὐσιαστικῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ τὴν Διακήρυξιν τοῦ 1927. Μὲ ἀντάλλαγμα ὑλικά ὠφέλη καὶ τὴν ἀποφυγὴ τοῦ διωγμοῦ (πέθανε στὸ κρεβάτι του), πρόδωσε τὸν Χριστὸ, ἐξισώνοντας τὰ συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ συμφέροντα τῶν μισο-Θέων Μπολσεβίκων τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία εἶχε ἀναθεματίσει τὸ 1918. Καὶ δὲν τὸ ἔπραξε μόνον διὰ τῶν λόγων (μέσω τῆς Διακηρύξεως), ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων, καθαιρώντας τοὺς συνιεράρχες του οἱ ὁποῖοι ἀντιστάθηκαν σὲ αὐτόν καὶ ὀνομάζοντάς τους «ἀντεπαναστάτες», γεγονός πὺν ἰσοδυναμοῦσε μὲ θανατικὴ καταδίκη στὴν Ε.Σ.Σ.Δ..

Μερικὲς φορές ὑποστηρίζεται ὅτι ὁ Σέργιος ἦταν δικαιολογημένος διότι, ὅπως ὁ ἴδιος τὸ ἔθεσε, μὲ τὶς ἐνέργειές του «ἔσωσε τὴν Ἐκκλησία». Ἡ ἰδέα καὶ μόνον ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὁ «στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμόθ. Γ' 15), περὶ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἔχει ὑποσχεθεῖ ὅτι «πύλαι

ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (Ματθ. ΙΣΤ' 18), ἔχει ἀνάγκη σωτηρίας ἀπὸ τὰ ψεύδη ἐνὸς ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἀπὸ μόνῃ τῆς μίας φοβερῆς αἵρεσης. Μία ἄρνηση -ὅπως πολλοὶ Ἱερομάρτυρες τῶν Κατακομβῶν ἀπέδειξαν- τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ, ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Σέργιος δὲν ἔσωσε κανέναν ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του (καὶ τοῦτο μόνον σὲ αὐτὴν τὴν πρόσκαιρην ζωὴ). Ἀφοῦ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ὁμολογητὲς τῆς Κατακομβικῆς Ἐκκλησίας εἶχαν φυλακισθεῖ ἢ ἐκτελεσθεῖ, στὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ '30, ἡ πλειονότητα καὶ αὐτῶν πὺν ἀκολουθοῦσαν τὸν Σέργιο φυλακίσθηκαν ἢ ἐκτελέσθηκαν κατὰ τὰ τέλη τῆς ἴδιας δεκαετίας. Κατὰ τὴν ἐναρξὴ τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου ὑπῆρχαν μόνον τέσσερις Σεργιανιστὲς Ἐπίσκοποι ἐλεύθεροι σὲ ὁλόκληρην τὴν Σοβιετικὴ Ἑνωση, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς Ἐκκλησίες καὶ τὰ Μοναστήρια εἶχαν καταστραφεῖ καὶ ἡ Σεργιανικὴ Ἐκκλησία παρουσίαζε τὴν εἰκόνα μιᾶς πλή-

ρους ἠθικῆς καὶ ὑλικῆς καταστοφῆς.

Ἐνα ἀκόμη ἐπιχείρημα πὺν προβάλλεται πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ Σεργιανισμοῦ εἶναι ὅτι παρόμοιοι συμβιβασμοὶ εἶχαν γίνῃ κατὰ τὸ παρελθόν καὶ ἀπὸ ἄλλους Ὁρθόδοξους Ἱεράρχες καὶ εἰδικότερα ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες ὅταν ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν Τουρκικὴν κυριαρχίαν. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μία συκοφαντία κατὰ τῶν Ἑλλήνων Ὁρθόδοξων. Πότε οἱ Ἑλληνες Ἱεράρχες ὡς προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐλεύθερη λειτουργίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἀποδεχθοῦν τὸν Μωαμεθανισμό καὶ νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ σὲ ὅλο τὸν κόσμον; Οὐδέποτε. Καὶ ὅμως, ὁ Σέργιος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του καλωσόρισαν τὴν ἐπανάστασιν, καταδίκασαν τοὺς ἐχθροὺς τῆς καὶ ἐργάσθηκαν ἀκούραστα γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς παγκοσμίου ἐπαναστάσεως.

(συνεχίζεται)

Ἰσχυρότατο πλήγμα κατὰ τῆς παιδείας ἀπὸ τὴν κυβέρνησι καὶ τὸν συνδικαλισμό

Γράφει ὁ διδάσκαλος Ζήσης Τσιότρας¹

Ισχυρότατο πλήγμα δέχθηκε τὴ χρονιά πού πέρασε ἡ παιδεία στὴν Ἑλλάδα. Μία μεγάλη, πολυήμερη ἀπεργία τῶν ἐκπαιδευτικῶν, κυρίως τῶν δασκάλων, στὴν ἀρχὴ τοῦ σχολικοῦ ἔτους εἶχε παραλύσει τὰ σχολεῖα, ἰδιαίτερα στίς μεγάλες πόλεις. Ἡ κυβέρνηση στέκεται ἀπέναντι στοῦ πρόβλημα μέ ἀριθισμό, χυδαιότητα, προκλητικότητα, χωρίς αἴσθημα εὐθύνης, εἰρωνευόμενη τοὺς ἐκπαιδευτικούς δείχνοντας ἀλαζονικὴ πυγμή, λές κι ἐπιζητεῖ τὴ συνέχιση τῆς ἀπεργίας αὐτῆς.

Τό συνδικαλιστικὸ κίνημα, μέ πρωτοπόρο τὴν Δ.Ο.Ε. (Διδασκαλικὴ Ὁμοσπονδία Ἐκπαιδευτικῶν), κηρύσσει ἀπεργίες τὴ μία μετὰ τὴν ἄλλη, τυφλά, χωρίς στρατηγική, ὀδηγώντας μέ σιγουριά τὴν ἥρωική ἀπεργία τῶν Δασκάλων σέ μία τραγικὴ περιπέτεια μέ προδιαγεγραμμένη τὴν ἀποτυχία.

Οἱ γονεῖς τῶν μικρῶν μαθητῶν ἀγωνιώντες, στάθηκαν στὴν ἀρχὴ μέ εὐαισθησία δίπλα στοὺς ἐκπαιδευτικούς, τοὺς πνευματικούς πατέρες τῶν παιδιῶν τους, ἄρχισαν ὅμως τελευταία νά ἐκνευρίζονται. Ἡ Κυβέρνηση ἐκχυδαίζοντας τὸ ὅλο θέμα θέλει νά βλέπει τοὺς ἐκπαιδευτικούς ὡς ἀντιπάλους της κι ὄχι ὡς συνεργάτες της, ὡς τὸν ἐκλεκτότερο βοηθό της, στὴν ἀνόρθωση τῆς χώρας. Ἐξαιτίας αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἀντίληψης ἐκμεταλλεύεται ἀγρίως τοὺς γονεῖς ἐναντίον τῶν δασκάλων. Ἡ ἀλήθεια ὅμως γιὰ τὴν παιδεία δέν βρίσκεται σ' αὐτὰ πού φαίνονται. Βρίσκεται κάπου βαθύτερα. Καὶ ἐξηγοῦμαστε...

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ πολυήμερη ἀπεργία στὴν ἀρχὴ τοῦ σχολικοῦ ἔτους δέν ἔδωσε τὸν καιρὸ στοὺς ἐκπαιδευτικούς νά γνωρίσουν τὰ νέα βιβλία πού μοιράστηκαν στίς 11 Σεπτεμβρίου καὶ τὰ ὁποῖα ἔγιναν γνωστά καὶ στοὺς ἴδιους τοὺς ἐκπαιδευτικούς γιὰ

πρῶτὴ φορὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ὅσοι ἐκπαιδευτικοί, τῶν μεγάλων τάξεων, μπήκαν στίς αἰθουσες διδασκαλίας, ἔστω καὶ λίγες μέρες, κι ἄρχισαν νά διδάσκουν μέ βάση τὸ νέο ἐκπαιδευτικὸ ὑλικό, τραβᾶνε στὴν κυριολεξία, χωρίς καμιὰ δόση ὑπερβολῆς, τὰ μαλλιά τους. Τό ἰσχυρότερο πλήγμα στὴν παιδεία δόθηκε ἀκριβῶς στοῦ σημείου αὐτό κι ὄχι ἀπὸ τὴν πολυήμερη ἀπεργία. Ἡ παιδεία βρίσκεται ἀπὸ φέτος διαχρονικά καὶ ἐξακολουθητικά σέ ξήλωμα. Τί ἀκριβῶς συμβαίνει ὅμως; Ἄν ἀξιολογήσουμε συγκεκριμένα τὰ βιβλία τῆς Γλώσσας τῆς Ε' καὶ ΣΤ' τάξης τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

Παίρνοντας κανεῖς τὰ βιβλία στὰ χέρια του καὶ ρίχνοντας μία γρήγορη κι ἐπιπόλαιη ματιά, γεμίζουν τὰ μάτια του ἀπὸ χρώματα καὶ εἰκόνες. Πρωτότυπα κείμενα καὶ πλήθος ἀσκήσεων κατανόησης, γραμματικῆ καὶ ἄλλων εἰδῶν. Ἐτσι γιὰ ἐκείνους πού δέν ἔχουν διδακτικὴ ἐμπειρία, τοὺς γονεῖς, τὰ βιβλία εἶναι καλὰ κι ἐνδιαφέροντα. Εἶναι ὅμως καὶ στὴν οὐσία τους τέτοια;

Α) Τό πρῶτο πού ἔχει νά παρατηρήσει ὁ εἰδημὼν -καὶ δέν ὑπάρχει πιό εἰδημὼν στοῦ θέματος αὐτό, ἀπὸ τὸν μάχιμο στὴν ἐκπαίδευση διδάσκαλο- εἶναι ὁ τραγικὸς περιορισμὸς τῶν πεζῶν κειμένων. Ἐνῶ ἔως τώρα τὰ κείμενα στὰ βιβλία τῆς Γλώσσας ἦταν, γιὰ τίς μεγάλες τάξεις, ἀπὸ μιάμιση ἕως τρεῖς σελίδες, ἔχουν περιοριστεῖ στὴ μία παράγραφο τῶν πέντε ἔξι γραμμῶν. Ὅπως εἶναι εὐνόητο καταλαμβάνει ὁ καθένας ὅτι μέσα σέ μία παράγραφο δέν προλαβαίνει τὸ παιδί νά εἰσέλθει στοῦ πνεῦμα ἐνός θέματος γιὰ νά προβεῖ μετέπειτα μέσα ἀπὸ τὴ διδακτικὴ πράξη τοῦ δασκάλου, στὴν κατανόηση, τὸν σχολιασμό, τὴν ἐμβάθυνση, τὴν ἀνάλυση καὶ κατ' ἐπέκταση στὴ γνωριμία τοῦ γύρω του κόσμου. Ὑπάρχει στὴν κυριολεξία ὄχι μόνο πενία καὶ φτώχεια λέξεων, ἀλλὰ καὶ πενία νοήματος. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό καὶ τὰ μικρότατα αὐτὰ πεζὰ κείμενα, δέν εἶναι πα-

1. Ἐπισυνάπτουμε στὴν παρούσα καὶ τὴν κριτικὴ τοῦ διδασκάλου Δημητρίου Νατσιοῦ.

ρά αποσπάσματα από δημοσιεύματα έφημερίδων, περιοδικών, συνταγές μαγειρικής, ανακοινώσεις πολιτιστικών εκδηλώσεων, πληροφορίες κι' άλλα τοιαύτα.

Β) Οί γραμματοσειρές μέ τίς όποιες τυπώθηκαν τά βιβλία, ιδιαίτερα τής Γλώσσας, είναι άπελπιστικά μικρές ούτως ώστε νά δυσκολεύουν τήν ανάγνωση, περισσότερο τών αδύνατων μαθητών. Τά κεφαλαία γράμματα τά όποια όρίζουν τή νέα πρόταση είναι επίσης τόσο μικρά, όσο σχεδόν κι αυτά τής μικρογράμματος γραφής, ώστε όσα δέν διαφέρουν στήν γραφή του νά μήν αναγνωρίζονται εύκολα. Π.χ. (Θ, θ)-(Κ,κ)- κ.λπ. Για τήν παιδική ηλικία αυτό είναι τόσο σημαντικό ώστε τά παιδιά πού έχουν εξασκηθεί στήν παρατηρητικότητα καί τήν προσοχή νά έχουν εξασφαλισμένη τήν μετέπειτα πρόοδό τους.

Γ) Ή όρθογραφία, επίσης αντιμετωπίζεται έντελώς έρασιτεχνικά καί σποραδικά, ώστε νά έχει σχεδόν καταργηθεί. Καταργήθηκε πρωτίστως ή καθημερινή όρθογραφία όπως τήν γνωρίζαμε μέχρι σήμερα. Αφαιρέθηκε από τό βιβλίο τό βασικό λεξιλόγιο τών προηγούμενων βιβλίων, τό όποιο στή διάρκεια τών έξι έτών, τών έξι τάξεων του Δημοτικού Σχολείου έφοδιάζε τούς μαθητές μέ ένα βασικό σύνολο λέξεων τής ελληνικής Γλώσσας κατάλληλο γιά τήν ηλικία αυτή.

Δ) Οί ασκήσεις πού ακολουθούν τό πεζό κείμενο είναι τόσες πολλές, ένας στήν κυριολεξία τεράστιος όγκος πού εκτείνονται καί στό βιβλίο καί στό τετράδιο εργασιών του μαθητή, (έντυπο έγχειρίδιο πού συνοδεύει τό βιβλίο μαθητή). Οί ασκήσεις μάλιστα δέν υπηρετούν ένα συγκεκριμένο κεντρικό στόχο, αλλά απασχολούν στήν κυριολεξία τό μαθητή μέ ανόητες δραστηριότητες πού θά ταίριαζαν ίσως στήν ώρα τών τεχνικών γιά εκτόνωση, στό τέλος του προγράμματος, παρά στήν ώρα τής Γλώσσας. Όλα αυτά συντείνουν στό νά βρίσκεται ό μαθητής σέ μία διάχυση καί έναν περισπασμό άδιανόητο γιά τή σχολική πράξη.

Ε) Οί γραμματικές ασκήσεις, επίσης στερούνται μεθοδικότητας καί τάξης. Χωρίς νά έχει προβλεφθεί ή διδασκαλία προηγουμένως του έκάστοτε γραμματικού φαινομένου, προτείνονται από τό βιβλίο ασκήσεις από διαφορετικά θέματα γραμματική ταυτόχρονα, μέ άποτέλεσμα νά βρίσκεται ό δάσκαλος σ' ένα πέλαγος. Νά λύσει τίς ασκήσεις ή νά διδάξει πρώτα, όπως πρέπει τά δύο, τρία, τέσσερα συσσωρευμένα γραμματικά φαινόμενα κι έπειτα νά προχωρήσει στήν

έμπειρωτική λειτουργία τών ασκήσεων; Όπως είναι εύνόητο ή διάρθρωση τών βιβλίων είναι τέτοια ώστε νά μήν διεκπεραιώνονται τά μαθήματα σέ ένα διδακτικό ώράριο, αλλά σέ δύο καί τρία. Έδω δόθηκε ή δυνατότητα στους έκδοτικούς οίκους νά υπηρετήσουν τά συμφέροντά τους, μέ άποτέλεσμα φέτος νά διπλασιαστεί ό τζίρος τους. Αυτή τήν αδυναμία τήν γνώριζαν οί σχεδιαστές τών νέων βιβλίων του Παιδαγωγικού Ίδρύματος καί γι' αυτό μείωσαν τά πεζά κείμενα κατά 40%, όπως ανέφερε καί ή Δ.Ο.Ε. σέ ανακοίνωσή της. Συνολική μείωση, δηλαδή, άν συνυπολογίσουμε καί τόν περιορισμό τών κειμένων στό μέγεθος τής παραγράφου, όπως προαναφέραμε, τής τάξεως του 80%.

ΣΤ) Άλλη σοβαρή παράλειψη πού μάς εξέπληξε όταν πήραμε στά χέρια μας τό βιβλίο δασκάλου τής Γλώσσας, ήταν ή παντελής άπουσία πορείας διδασκαλίας. Για τούς μή ειδικούς, πρέπει νά αναφέρουμε ότι ή διδακτική είναι ένας κλάδος τής παιδαγωγικής έπιστήμης, πολύ βασικός πού υπηρετεί τήν τέχνη του διδάσκειν καί τής μεταφοράς τής γνώσεως στους μαθητές. Καμιά διδασκαλία δέν μπορεί νά πετύχει τό στόχο της χωρίς διδακτική μεθοδολογία. Ρωτούμε; Τό Ύπουργείο Παιδείας άπαξιώνει τή διδακτική μεθοδολογία; Διότι ή έλλειψη της από ένα ειδικό βιβλίο καθαρά έπιστημονικό δίνει έρεισμα στον καθένα εκπαιδευτικό νά μή μεθοδεύει τήν εργασία του, καθότι δέν τό θεωρεί αναγκαίο ούτε καν τό Παιδαγωγικό Ίνστιτούτο. Έδω φαίνεται ή προχειρότητα ίσως καί άντιεπιστημονικότητα μέ τήν όποία χειρίζονται τά θέματα τής παιδείας οί κατ' έξοχήν αρμόδιοι καθηγητές. Σέ ποιά σειρά προτεραιότητας βάζετε τήν παιδεία του ελληνικού λαού κα ύπουργέ;

Ή διδακτική πράξη όμως έρμήνευσε άμέσως τήν άπουσία τής Πορείας διδασκαλίας από τό βιβλίο του δασκάλου. Ήταν αδύνατον νά βρεί έφαρμογή στά νέα βιβλία, διότι δέν έχουν δομή, τάξη κι έπιστημονικότητα. Άν ένας καθηγητής του Παιδαγωγικού Ίδρύματος είχε τήν αξιοπρέπεια νά μάς κάνει μία ύποδειγματική διδασκαλία, μέσα στον χρόνο πού όρίζει τό ίδιο τό Ύπουργείο Παιδείας, μπροστά σέ έμπειρους δασκάλους θά γινόταν περίγελως όλων. Σχεδιάσανε τά νέα βιβλία φύρδην - μύγδην. Κέραμοι, πέτρες, κάλαμοι, άτάκτως έριμμένα. Είναι βέβαιο ότι τά νέα βιβλία έτοιμάζουν στρατιές άγράμματων μαθητών, πού δέν θά μπορούν νά διαβάσουν μέ εύχέρεια, νά γνωρίζουν όρθογραφία, νά διατυπώνουν τή σκέ-

ψη τους. Τά κείμενα πού μιλούσαν για τόν άνθρωπο, τήν παράδοση, τόν ελληνικό τρόπο ζωής, τίς τσιμεντοπόλεις, τή μοναξιά, τήν αγάπη, τήν οικογένεια εξοβελίστηκαν.

Ζ) Ή επανάληψη. Τό ἀνήκουστο, επίσης είναι ή κατάργηση τῶν ἐπαναλήψεων. Πού ἀκούστηκε ποτέ νά καταργηθοῦν οἱ ἐπαναλήψεις! Ποιός δέν γνωρίζει ὅτι οἱ ἐπαναλήψεις βοηθοῦν τό μαθητή νά αὐτοαξιολογηθεῖ, νά αὐτοδιορθωθεῖ, νά συμπληρώσει, νά κατανοήσῃ καλύτερα καί βαθύτερα; Ή επανάληψη εἶναι ή μήτηρ τῆς μαθήσεως. Τό Ὑπουργεῖο ἀπαξιεῖ τήν επανάληψη καί τήν ἀξιολόγηση; Δέν θέλει νά μάθουν τά παιδιά μας γράμματα; Ἐτσι διορθώνει τήν παιδεία ή κα Κουτσίκου;

Αὐτές εἶναι οἱ πρῶτες ἐκτιμήσεις καί ή πρώτη κριτική στά νέα βιβλία, τῶν διδασκάλων, πού θέλουν νά βλέπουν τήν παιδεία μέ κέντρο τόν άνθρωπο.

Ἐδῶ καί 15 χρόνια οἱ κυβερνήσεις τοῦ ΠΑΣΟΚ, ἀλλά καί τῆς ΝΔ σηκώνουν τό φόβητρο τῆς ἀξιολόγησης, ποτέ ὅμως δέν θέλησαν στήν πραγματικότητα νά τήν ἐφαρμόσουν, γιατί δέν θέλουν στήν πραγματικότητα τήν ἀναβάθμιση τῆς παιδείας. Γιατί οἱ κυβερνήσεις εἶναι σαφῶς ἀντιλαϊκές. Δέν θέλουν νά ἀνορθώσουν τήν παιδεία, ἀλλά νά τήν υποβαθμίσουν, νά τήν καταρρακώσουν, νά χτυπήσουν τόν ἄνθρωπο. Ή πραγματικότητα αὐτή διαφαίνεται σ' ὅλα τά ἀνωτέρω.

Ποιοί κατάργησαν τήν ἀξιολόγηση ἀπό τόν ὥρο τῆς παιδείας; Δέν εἶναι αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ πολιτικοί τό 1980; Κι ὅμως ὁ δάσκαλος συνέχισε νά δουλεύει εὐσυνείδητα καί χωρίς αὐτήν, γιατί ἔχουν μέσα τους τό φιλότιμο τοῦ Ἑλλήνα, γιατί εἶναι παιδιά τοῦ λαοῦ. Ποιά μοντέλα ζωῆς ἔχουν, λοιπόν, στό νοῦ τους οἱ καρεκλοκένταυροι τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου καί οἱ ἀλαζόνες τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας; Ποιός ὁδηγεῖ τήν Παιδεία στή χρεωκοπία τῆς καί ποιοί καλοῦνται νά σηκώσουν τά μεγάλα βάρη κάτω ἀπό τέτοιες συνθήκες; Γιατί ὁ διδάσκαλος δέν θά ἐγκαταλείψει ποτέ τήν ὑπόθεση πού λέγεται παιδεία. Εἶναι ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ καί μορφώνει τά παιδιά του, ὅπως καί τά δικά του. Δέν εἶναι καθόλου τυχαῖο ὅτι τά παιδιά τῶν δασκάλων πρωτεύουν σ' ὅλα τά πανεπιστήμια. Ἐχουν τήν παιδεία στά χέρια τους καί τήν μοιράζουν ἀφειδῶς σέ κάθε μαθητή πού θά δείξει ἐπιμέλεια. Ὁ Ἑλληνας διδάσκαλος δέν παίρνει μαθήματα ἀξιοπρέπειας καί ἐργατικότητας ἀπό κανέναν καί ἰδιαίτερα ἀπό τοὺς πολιτικούς, μᾶλλον δίνει.

Λοιπόν, οἱ διδάσκαλοι καλοῦνται νά μορφώσουν τά παιδιά τοῦ λαοῦ σήμερα, κάτω ἀπό ἰδιαίτερα δυσμενεῖς συνθήκες. Καλοῦνται νά ὑψώσουν τό ἀνάστημά τους καί νά ζητήσουν τήν ἄμεση ἀπόσυρση τῶν βιβλίων ἐκείνων πού ἔχουν τά προαναφερόμενα χαρακτηριστικά, (διότι ὑπάρχουν καί καλά βιβλία) καί τήν παραίτηση ὅλων τῶν ὑπευθύνων, γι' αὐτό τό ἐγκλημα πού συντελεῖται ἀπό φέτος στήν παιδεία.

Ἐλπίζουμε ή εὐαισθησία τῶν συλλόγων γονέων σέ συνεργασία μέ τοὺς δασκάλους τῶν παιδιῶν τους νά καταργήσουν τίς δολιότητες τῶν νέων τυράννων καί ἀνθελλήνων πολιτικῶν.

ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ

Δέν πρέπει νά ἀφήσουμε ὅμως ἀπ' ἔξω καί τοὺς ἐπαγγελματίες συνδικαλιστές μας. Τί ρόλο παίζουν στήν ὅλη ὑπόθεση;

Οἱ ἔως τώρα κινήσεις τους δείχνουν ὅτι ὁδηγοῦν τόν ἀπεργιακό ἀγῶνα μέ ἀκρίβεια σέ παταγώδη ἀποτυχία. Τό ζήτημα δέν εἶναι γιά τοὺς δασκάλους τά 105 Εὐρώ, γιά τά ὁποῖα γίνεται ή μεγαλύτερη φασαρία. Τό ζήτημα βρίσκεται στήν κατάργηση τῆς δωρεάν δημόσιας παιδείας καί στήν καταστρατήγηση τοῦ μορφωτικοῦ ἀγαθοῦ. Οἱ συνδικαλιστές μας ὅμως σέρνουν τοὺς ἀνυποψίαστους δασκάλους σέ πολυήμερες ἀπεργίες, χωρίς ἱεράρχηση στόχων, χωρίς στρατηγική. Βάζουν ὡς κύριο θέμα τό οἰκονομικό. Καί εἶναι βέβαιο ὅτι ή ἀποτυχία, ή ταπείνωση, ὁ εὐτελισμός τοῦ δασκάλου εἶναι ἐξασφαλισμένος. Τέτοιες ἀνάλητες κυβερνήσεις ὑπολογίζουν μόνο τή λέξη κόστος, καμιά ἄλλη χορδή τους δέν εὐαίσθητοποιεῖται. Αὐτό ὅμως τό παραβλέπουν οἱ συνδικαλιστές γιά νά φέρουν τελικά τήν κοινωνία ἐναντίον μας.

Ὁ δάσκαλος, ή κοινωνία, τά παιδιά μας ἔχουν ἀνάγκη πρῶτα ἀπ' ὅλα καί πάνω ἀπ' ὅλα τήν υἱεία ἀνθρωποκεντρική παιδεία. Δέν εἶναι ὅμως αὐτό τό κυρίαρχο αἶτημά μας! Κι εἶναι γεγονός ὅτι ἂν ρίξουν οἱ ἐκπρόσωποί μας τό βάρος σ' αὐτό θά τά κερδίσουν ὅλα. Δέν τό κάνουν ὅμως. Γιατί;

Ἀναρωτιόμαστε!

Εἶναι τυχαῖο ὅτι ή ἀπεργία τοῦ περασμένου φθινοπώρου ἦταν σχεδιασμένη ἀπό τήν ἀνοιξη; Ὅτι ή κα ὑπουργός δείχνει νά τήν προκαλεῖ σέ συνέχεια; Εἶναι τυχαία ή διάρκεια τῆς, ή ἔντασή τῆς, ὁ συναισθηματικός χαρακτήρας πού τῆς δόθηκε μετά ἀπό μία περίοδο νάρκης 10 ἐτῶν τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος;

“Όχι δέν είναι τυχαία. Ή άπεργία αὐτή δέν είναι τίποτε περισσότερο άπό ἕνας άντιπερισπασμός, γιά νά περάσουν τό μεΐζον. Τά νεοταξικά, άντιλαϊκά, άντιπαιδαγωγικά, άντιμορφωτικά βιβλία. Όταν ό διδάσκαλος έπιστρέψει μέ τό καλό στίς αΐθουσες διδασκαλίας καί δεΐ άπό κοντά τήν τραγικότητα τών νέων βιβλίων, δέν θά είναι πλέον σέ θέση νά άντιδράσει, γιατί θά είναι ἤδη κουρασμένος, έξουθενωμένος, ταπεινωμένος, άφερέγγυος, άνυπόληπτος, άπένταρος. Γι’ αὐτό μέ στεντόρεια φωνή καταδικάζουμε τήν προδοτική τακτική τών συνδικαλιστικῶν εκπροσώπων μας. Ζητοῦμε τήν άμεση παραίτηση τοῦ κ. Μπράτη καί τών λοιπῶν, διότι άποτύχανε. Τά νέα βιβλία, δέν είναι άπλῶς άκατάλληλα ἢ ἑλλειπέστατα, είναι καταστροφικά. Ή ελληνική παιδεία δέχτηκε τό ισχυρότερο χτύπημα πού συνέβη στά χρονικά της, άπό τήν ύπουργό Παιδείας κα Κουτσίκου καί τό συνδικαλιστικό κίνημα.

ΤΑ ΝΕΟΤΑΞΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

*Τοῦ Δημητρίου Νατσιοῦ,
διδασκάλου καί πτ. Θεολογίας*

«Έξ ιστορίας άναιρεθείσης τῆς άληθείας τό καταλειπόμενον αὐτῆς άνωφελές γίνεται διήγημα» [“Άν άφαιρέσεις άπό τήν ιστορία τήν άλήθεια, αὐτό πού μένει γίνεται άνώφελι, άχρηστη διήγηση.] (ιστορικός Πολύβιος)

Έν χορδαῖς καί τυμπάνοις μᾶς άνακοινώθηκε, πῶς τόν έρχόμενο Σεπτέμβριο (σς. έννοεΐ τό παρελθόντα Σεπτέμβριο), θά αλλάξουν τά βιβλία τοῦ δημοτικού σχολείου. Τά βιβλία αὐτά, ὅπως αὐτάρεσκα εἶπαν κάποιοι συγγραφείς τους, «καλύπτουν» δύο κυβερνήσεις, τήν προηγούμενη καί τήν τωρινή. Γράφτηκαν, δηλαδή, άπό έκσυγχρονιστές καί παραδίδονται στά χέρια τών μαθητῶν άπό νεοδημοκράτες. Λαμπρά. Έξασφαλισμένη ἢ διακομματική συναίνεση. Έχουν τίς εὐλογίες τοῦ συνόλου τοῦ έκλογικοῦ σώματος. Πρός τό παρόν κυκλοφοροῦν σέ ψηφιακή μορφή. Μέ μία έπίσκεψη στόν διαδικτυακό τόπο τοῦ Ύπουργείου Παιδείας, μπορεΐ όποιοσδήποτε νά γνωρίσει τό νέο ὕλικο. (“Άλωση τῆς Πόλης, ἔως τίς μέρες μας). Τό βιβλίό γράφτηκε ὑπό τήν έποπτεία τῆς κ. Μαρίας Ρεπούση, καθηγήτριας Ίστορίας στήν Παιδαγωγική Σχολή τοῦ Α.Π.Θ. Σέ συνέντευξή της στά

NEA (1/1/2005), δήλωσε πῶς στοχεύει σέ μία παιδεία «άνοιχτή» (ό άνικανοποίητος καημός τών έκσυγχρονιστῶν) στόν σύγχρονο κόσμο (ποιός είναι άραγε αὐτός ό «σύγχρονος κόσμος»;).

Τό νέο έγχειρίδιο, κατά τήν κ. καθηγήτρια, καινοτομεΐ, διότι άπομακρύνεται άπό τόν έθνοκεντρισμό. Άναφέρεται στόν Έμφύλιο καί τό Κυπριακό καί άποκαθιστᾷ τόν ιστορικό ρόλο τών γυναικῶν. Γιά νά έννοήσουμε τήν φράση «άπομάκρυνση άπό τόν έθνοκεντρισμό», ό όποιος ποινικοποιεΐται καί ταυτίζεται σχεδόν μέ τόν τσαρλατανικό έθνικισμό, θά άναφερθοῦμε σέ όρισμένες κρίσιμες ένότητες τοῦ βιβλίου:

Πρώτον. Στήν ένότητα «Οἱ Έλληνες κάτω άπό τήν ξένη κυριαρχία». Ή Τουρκοκρατία έδῶ «έκλογικεύεται» καί έξωραΐζεται. Διαβάζοντας τά σχετικά κεφάλαια ἔχεις τήν έντύπωση πῶς Τοῦρκοι καί “Έλληνες συμβίωναν άρμονικότερα. Σφαγές, έγκλήματα, λεηλασίες, ταπεινώσεις, βίαιοι έξισλαμισμοί, παιδομαζώματα, ὅλα άποσιωπῶνται. Τό Γένος, κάτω άπό τήν χειρότερη σκλαβιά πού γνώρισε ποτέ ό κόσμος, σύμφωνα μέ τήν «νέα ιστορία», βρισκόταν περίπου σε... διακοπές. Σέ ἄρθρο του στό περιοδικό Έλλοπία, τ. 23, ό Θρακιώτης ιστορικός Γ. Μαγκριώτης (καμιά σχέση μέ τόν γνωστό πολιτικό), εκτιμᾷ πῶς ό Έλληνισμός στήν άρχή τοῦ 14ου αἰώνα, πρίν δηλαδή άρχίσει ἡ τουρκική «πολιτιστική» έξόρμηση, ὑπερέβαινε τά 10 καί πλησίαζε τά 12 έκατομμύρια. Στήν άρχή τοῦ 19ου αἰώνα, λίγο πρίν άπό τήν Έπανάσταση, τό σύνολο τοῦ ελληνικοῦ Γένους στήν Εὐρωπική καί Άσιατική Τουρκία δέν ξεπερνοῦσε τά 3 έκατομμύρια. Ύπό φυσιολογικές συνθήκες τά 11-12 έκατομμύρια τῶν Έλλήνων τοῦ 1300 μ.Χ. ἔπρεπε νά είναι τό 1800, μέ έτήσια αύξηση 3%, τουλάχιστον 25 έκατομμύρια. Οἱ ἄριθμοί είναι άνατριχιαστικοί. Νά άναφέρουμε έδῶ πῶς στή νέα ιστορία, τό Κρυφό Σχολεΐό άγνοεΐται, ἢ προσφορά τῆς Έκκλησίας (πού δικαίως όνομάσθηκε Έλληνοσώτειρα) περιορίζεται σέ μία στεγνή άναφορά στό Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό, ό όποιος άναγράφεται χωρίς τό έπίθετο ἅγιος.

Δεύτερον. Στήν ένότητα «Ή μεγάλη Έπανάσταση», τά καθαρά στρατιωτικά καί πολιτικά γεγονότα, ὅπου λάμπουν ἡ αὐτοθυσία καί ό ήρωϊσμός τῶν άγωνιστῶν του 21, περιορίζονται σέ 3 μόλις κεφάλαια, ένῶ ἡ άναφορά είναι σχεδόν τηλεγραφική. Παρατίθενται μόνο τά όνόματα τῶν ήρώων, σάν ένδεκάδες ποδοσφαιριστῶν, λείπουν οἱ δοξασμένες μάχες (Γραβιά, Δερβενά-

κια, "Εξοδος του Μεσολογγίου, Άλαμάννα, κ.λπ.). Έξαίρουνται, μέ μία ὀλιγόλογη ἀναφορά, ὁ Κολοκοτρώνης καί ὁ Μαυροκορδάτος, ἐνῶ γίνεται ἰδιαίτερη μνεῖα στή Μαντῶ Μαυρογένους καί στή Δόμνα Βισβίτζη, λές καί ἡ Ἱστορία εἶναι θέμα...ποσοστόσεων, ὅπως ἐπιτυχῶς γράφτηκε.

"Ὅλως περιέργως ὑπάρχει ὀλόκληρο κεφάλαιο γιά τίς ἐμφύλιες συγκρούσεις. Ὁ λόγος εἶναι ἀπλός. Οἱ μαθητές δέν πρέπει νά αἰσθάνονται καί πολύ ὑπερήφανοι γιά τούς προγόνους τους, αὐτό ἐνέχει ἐθνοκεντρική ἀντίληψη. Ἀποκαθήλωση λοιπόν, τοῦ ἥρωϊσμοῦ καί προβολή ἀσήμαντων ἐπεισοδίων τοῦ Ἀγώνα, τά ὁποῖα ὑπονομεύουν τήν αἴσθηση τῆς ἐθνικῆς ἐνότητας. Στά πλαίσια τῆς τουρκοελληνικῆς φιλίας, ἡ νεοταξική ἱστορία, ἀφαιρεῖ ἀπό τήν ὕλη ὅ,τι διχάζει τούς δύο λαούς. Βαπτίζουμε τά μεγαλειώδη ἱστορικά συμβάντα «ἐθνικά στερεότυπα» καί ξεμπερδεύουμε. Εἴμαστε προοδευτικοί. Τελεία καί παύλα.

Νά ἀναφέρω ἐπίσης ἐδῶ ὅτι στό βιβλίο αὐτό κυριαρεῖ ἡ ἀντίληψη πῶς ἡ Ἐπανάσταση ὀφείλεται στόν Νεοελληνικό Διαφωτισμό. Χάρις στόν Κοραή καί τούς λογίους φτάσαμε στήν Ἀνεξαρτησία. Ὁ γράφων θά ἐπανέλθει γιά νά καταρρίψει αὐτήν τήν ἀπαράδεκτη ἱστορική διαστράβλωση. Οὔτε λίγο οὔτε πολύ μᾶς ἔσωσε ὁ Κοραῆς μέ τίς ἐπιστολές πού ἔστελνε ἀπό τό Παρίσι. Μᾶς ἀπελευθέρωσε δηλαδή, τό μελάνι κι ὄχι τό αἷμα τῶν Νεομαρτύρων, τῶν κλεφταρματωλῶν καί τῶν ἄλλων ἀνυπότακτων Ἑλλήνων.

Τρίτον. Στήν ἐνότητα «Ἡ Ἑλλάδα ἀνεξάρτητο κράτος», ἀπουσιάζει προκλητικότατα ἰδιαίτερο κεφάλαιο γιά τόν Μακεδονικό Ἀγώνα. Αὕτη ἡ ἐσκεμμένη ἀφαίρεση καθίσταται περισσότερο ὑποπτη, ὅταν γίνεται σέ μία περίοδο πού ἡ ἀμφισβήτηση τοῦ ἐθνικοῦ μας ὀνόματος εἶναι ἐντονότατη ἀπό τούς Σκοπιανούς. Μία μικρή ἀναφορά, ὡς ἀνθυποκεφάλαιο πού γίνεται στό Μακεδονικό Ζήτημα, ἀφήνει ἀναπάντητο τό ἐρώτημα σέ ποιόν ἀνήκει ἡ Μακεδονία. Δίνεται ἔμφαση στήν πολυπολιτισμικότητα τῆς Μακεδονίας αὐτῆς τῆς ἐποχῆς. Ἡ ἐλληνικότητά της, ἀντί νά διατρανωθεῖ, ὑποσημειώνεται. "Ὅταν λάβουν γνώση οἱ Σκοπιανοί τῆς ἐπίσημης ἱστοριογραφίας μας, δικαίως θά καγχάσουν καί θά τήν χρησιμοποιοῦν ὡς ἀτράνταχτο ἐπιχείρημα ὑπέρ τῶν ἀπόψεών μας.

Τέταρτον. Στό 4ο κεφάλαιο τῆς ἴδιας ἐνότητας, ἀλλά καί στό 1ο τῆς ἐπόμενης (Ἡ Ἑλλάδα στόν 20ο αἰῶνα) γίνεται ἀναφορά στούς δύο με-

γάλους πολιτικούς Τρικούπη καί Βενιζέλο. Οἱ συγγραφεῖς φροντίζουν νά ἀφήσουν σαφῆ ἵχνη τῆς ἰδεολογικῆς τους ταυτότητας. Τό κεφάλαιο γιά τόν Τρικούπη, τιτλοφορεῖται «ἐκσυγχρονιστικά ἔργα», ἐνῶ γιά τόν Βενιζέλο «ὁ ἐκσυγχρονισμός τοῦ κράτους». Ἡ λέξη ἐκσυγχρονισμός, ἡ σημασία τοῦ σημιτεύικου, ἀναγράφεται περίπου 10 φορές. (Ἐκσυγχρονισμός στήν παιδεία, τήν οἰκονομία, τήν διοίκηση κ.λπ.). Ἐν ὀλίγοις ὁ Σημίτης εἶναι ὁ ἄμεσος ἰδεολογικός ἀπόγονος τῶν δύο ἐξόχων πολιτικῶν. "Ὅ,τι ξεκίνησαν αὐτοί τό συνέχισαν οἱ ἐκσυγχρονιστές, ἡ Δαμανάκη, ὁ Ἀνδριανόπουλος, ὁ Μπίστης, ὁ Ἀνδρουλάκης, ὁ Νεονάκης. Τί Λωζάνη, τί Κοζάνη, δηλαδή. Στή συνέχεια τῆς ἐνότητας, «οἱ Βαλκανικοί Πόλεμοι» ἱστοροῦνται κι αὐτοί τηλεγραφικά, κομπά, ἀνώδυνα, σχεδόν μέ ντροπή. Χύθηκε αἷμα, μήν ταράσουμε τούς μαθητές μέ «βαρβαρικές» ἀφηγήσεις, ὅπως εἶναι οἱ ἀπελευθερωτικοί πόλεμοι.

Συντομεύω λόγῳ χώρου, ἀναφερόμενος στό ἐπίκαιρο γεγονός τῆς Γενοκτονίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί τῶν Ποντίων εἰδικότερα. Ἄς μάθουν, λοιπόν, οἱ Πόντιοι πῶς σύμφωνα μέ τή νέα σχολική ἱστορία, αὐτήν πού θά διδασχθοῦν ἀπό τόν Σεπτέμβριο οἱ Ἑλληνοπαῖδες, δέν ὑπῆρχε καμμιά Γενοκτονία, ἀλλά μόνον εἰρηνική ἀνταλλαγή πληθυσμῶν. Πουθενά δέν ἀναφέρεται ἡ λέξη Γενοκτονία, ἡ σφαγή ἢ ἐγκλημα. Θύτες καί θύματα στό ἴδιο τσουβάλι.

Ὁ Δούρειος Ἴππος εἶναι ἤδη μέσ στήν πόλη, καί ἐμεῖς μεμφόμεθα τούς Τούρκους, πού δέν ἀναγνωρίζουν τίς σφαγές. Παρακάτω ὅμως τονίζεται τό Ὀλοκαύτωμα τῶν Ἑβραίων.

Προκαλοῦμε καί προσκαλοῦμε δημάρχους, φορεῖς, σωματεῖα Ποντίων νά ἀντιδράσουν δυναμικά, ὥστε τά βιβλία αὐτά νά μήν φθάσουν στά χέρια τῶν μαθητῶν. Εἶναι ἐπικίνδυνα καί ἀνιστόρητα. Κλείνω μέ τήν ἐπίκαιρη ἐπισήμανση τοῦ Μίλαν Κούντερα:

«Γιά νά ἐξαφανίσει κανεῖς ἓνα ἔθνος, τοῦ ἀφαιρεῖ πρῶτα τήν μνήμη. Καταστρέφει τά βιβλία του, τήν παιδεία του, τήν ἱστορία του. Καί κάποιος τοῦ γράφει ἄλλα βιβλία, τοῦ μεταφυτεύει ἄλλη παιδεία καί ἐπινοεῖ ἄλλη ἱστορία. Κατόπιν τό ἔθνος ἀρχίζει σιγά-σιγά νά ξεχνάει ποιοί εἶναι καί ποιοί ἦταν. Ὁ κόσμος τριγύρω του θά τό ξεχάσει πολύ γρήγορα».

«Ἡ λιτάνευσι τῆς θαυματουργοῦ εἰκό-
νος τοῦ Ἀρχιστρατήγου
Μιχαὴλ στό ὁμώνυμο Μοναστήρι του
στά Νένητα τῆς Χίου»

Ἡ χάρις τοῦ Ταξιάρχη Μιχαὴλ ἐπισκιάζει ὅλο τόν κόσμον καί ἰδιαίτερα αὐτούς πού τόν τιμοῦν καί τόν ἐπικαλοῦνται. Παντοῦ προφθάνει, ὅλους τοὺς προστατεύει, τοὺς ἐνισχύει καί τοὺς χαροποιεῖ καί ὅλων μεταφέρει τά δίκαια αἰτήματα στό θρόνο τῆς μεγαλοσύνης τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ.

Τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων ἐόρτασε μέ κάθε μεγαλοπρέπεια τό ἱστορικό Μοναστήρι τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν στά Νένητα τῆς Χίου τή δική του ξεχωριστή γιορτή. Κάθε χρόνο μέσα στήν ἀνοιξιὰτικη καί πασχαλινή φύση μετά τό πέρας τῆς θείας Λειτουργίας λιτανεύεται σέ ὁλόκληρο τό χωριό ἡ θαυματουργή καί μεγαλόπρεπη εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ, πού βρίσκεται στό Μοναστήρι, φρουρός καί προστάτης του, ἀπό τό 1306 μ.Χ.

Πρόκειται γιά ἓνα ἀρχαιότατο ἔθιμο, πού συναντιέται σ' ὅλο τόν Ὁρθόδοξο κόσμο τίς ἡμέρες πού ψάλλεται τό «Χριστός Ἀνέστη», τό ὁποῖο ἀφ' ἐνός διατρανώνει τήν πίστη μας στά πέρατα τῆς Οἰκουμένης καί ἀφ' ἑτέρου ἀγιάζει τό χωρο ζωῆς καί δράσης τῶν χριστιανῶν μέ τήν παρουσία τῶν ἁγίων εἰκόνων στους δρόμους, στίς ἀγορές, στίς πλατεῖες, στά σπίτια καί στους ἀγρούς τῶν πιστῶν. Τήν κυριώνυμη ἡμέρα ἐλάμπρυνε μέ τήν παρουσία του ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας, κ.κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ἀπό τόν ἀκούραστο Γέροντα Ἀρχιμανδρίτη Ἀμβρόσιο, τόν πνευματικό ποδηγέτη τοῦ Μοναστηριοῦ καί τόν αἰδεσιμώτατο ἱερέα π. Στυλιανό Τομαή.

Οἱ καλλίφωνοι χοροί τῶν ἱεροψαλτῶν μέ τή γλυκιά μελωδία τους γέμιζαν μέ ρίγη συγκινήσεως τόν πιστό λαό πού συνέρρευσε γιά νά τιμήσει τόν Ἀρχοντα τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων καί νά ἐκζητήσει τή χάρι καί τήν εὐλογία του.

Ἡ χαριτόβρυτη, μεγαλόπρεπη εἰκόνα τοῦ Ἀρχαγγέλου, διαστάσεων 1,80m x 1,20m,

έλαμπε από χαρά. Ἡ ὄψη του, πού γίνεται αὐστηρή καί σκυθρωπή γιά τούς ἀμετανοήτους, ἐνῶ φαιδρή καί μειλίχια γιά τούς μετανοοῦντες, φεγγοβολοῦσε. Στό κοίταγμα τῆς μορφῆς του, οὐράνιο δέος καί ψυχική εὐφροσύνη καταλαμβάνει κάθε πιστό.

Μέσα σ' αὐτή τήν οὐράνια καί κατανυκτική ἀτμόσφαιρα ξεκίνησε ἡ ἱερή πομπή γύρω στίς 11.00 π.μ. γιά τήν καθιερωμένη λιτάνευση. Προπορευόταν τῆς εἰκόνος τά λάβαρα καί τά ἐξαπτέρυγα καί ἀκολουθοῦσε ὁ ἱερός κλῆρος καί ὁ πιστός λαός. Ἀπό τό περίβολο τοῦ Μοναστηριοῦ ἡ θαυματουργή εἰκόνα, ἀκολουθώντας τόν ἀμαξωτό δρόμο, διέσχισε ὁλόκληρο τό Κεφαλοχώρι τῶν Νενήτων, πού περιβάλλει μέ ἰδιαίτερη ἀγάπη καί ἀφοσίωση τόν «Ταξίαρχη» του. Οἱ πιστοί ἀμιλλῶνται μέ συγκινητική εὐλάβεια ποίος θά σηκώσει τήν εἰκόνα του, ἐνῶ στό πέρασμά της σπεύδουν ὅλοι νά τήν ἀσπασθοῦν καί νά ζητήσουν νοερά τήν ἐκπλήρωση τῶν αἰτημάτων τους. Οἱ γυναῖκες, καίγοντας θυμίαμα, ὑποδέχονται τόν Ἀρχιστράτηγο Μιχαήλ, πού ἔρχεται γιά νά εὐλογήσει τό χωριό καί τά σπίτια τους. Σέ κάθε ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ καί σέ κάθε ἐξωκκλήσι ἡ πομπή διακόπτει τήν πορεία της, γιά νά ἀναγνωσθεῖ ἀπό τούς ἱερεῖς ἡ εὐαγγελική περικοπή τοῦ Ἀγίου στή μνήμη τοῦ ὁποίου τιμᾶται ὁ ναός καί

νά ἀναπεμφθεῖ «ἐκτενής δέσις» πρὸς τόν Κύριο «ὑπέρ τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας».

Ἡ Ἱερή λιτανεία ὁλοκληρώθηκε γύρω στίς 12.15 μ.μ. καί ἡ Ἁγία Εἰκόνα κατέλαβε καί πάλι τή θέση πού ἡ ἴδια ἔχει διαλέξει καί κατέχει, ἐπτά αἰῶνες τώρα, στή δεξιά πλευρά τοῦ Τέμπλου τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς.

Εὐχόμαστε στή σεβαστή Ἡγουμένη τοῦ Μοναστηριοῦ, Γερόντισσα Κασσιανή, στήν ἀδελφότητα τῶν Μοναζουσῶν καί στό Γέροντα Ἀμβρόσιο νά εἶναι πάντοτε καλά, νά ὑπη-

ρετοῦν γιά πολλά - πολλά χρόνια τόν Ἀρχάγγελο Μιχαήλ καί νά τόν ἔχουν προστάτη καί ἀκοίμητο βοηθό τους.

Κλείνοντας, ἄς παρακαλέσουμε θερμά τόν Ὑψιστο μέσα ἀπό τά βάθη τῆς ψυχῆς μας νά σκέπει «ὑπό τήν σκέπην τῶν πτερυγῶν του», καί νά προστατεύει κάθε Χριστιανό καί ἄς ψάλλουμε μαζί μέ τόν ἱερό ὕμνογράφο πρὸς τόν Ἀρχάγγελο:

«Ἰσθι ἐν βίῳ ἀρωγός τῶν εὐφημούντων σε, ἀκέστῳ θεῖος, βοηθός, θερμός ὑπέρμαχος καί προστάτης Ἀρχιστράτηγε τοῦ Ὑψίστου, καί ἐν ᾧρα τοῦ θανάτου τήν ἀθλίαν μου, Μιχαήλ, ψυχὴν παράλαβε τοῦ κράζοντος ὕμνοις πρέπουσι· Χαίροις Νούς ὁ φωτόλαμπρος».

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

«Οὐδέποτε διά μεσότητος, ἄνθρωπε, τὰ ἐκκλησιαστικά διωρθώθη»*

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν Μάρκου
Ἐπισκόπου Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ

Ενδοξότατε, σοφώτατε, λογικώτατε καί ποθεινότατε εἰς ἐμέ ἀδελφέ καί πνευματικέ μου υἱέ, κύριε Γεώργιε, εὐχομαι πρὸς τὸν Θεὸν νὰ εἶσαι ὑγιής ψυχικῶς καί σωματικῶς καί σέ ὅλα νὰ ἔχεις καλῶς. Μέ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ καί ἐγώ εἶμαι ἀρκετά καλὰ κατὰ τὴν ὑγεία τοῦ σώματος.

Ὅση χαρά μᾶς γέμισες, ὅταν τάχθηκες μέ τὴν ὀρθή πίστη καί τό εὐσεβές καί πάτριον φρόνημα, καί ὑποστήριξες τὴν ἀλήθεια, πού οἱ ἄδικοι κριτές καταδίκασαν, τόση -ἀπεναντίας- λύπη καί κατήφεια μᾶς κυρίευσε, ὅταν ἀκούσαμε τὴν μεταβολή σου καί πάλι τὰ ἀντίθετα νὰ φρονεῖς καί νὰ λέγεις, καί νὰ συντρέχεις τοὺς κακοὺς οἰκονόμους μέ τὴν θεωρία τῆς «μεσότητος» καί τῆς «οἰκονομίας». Εἶναι ἄραγε καλές αὐτές οἱ θεωρίες καί ἄξιες μιᾶς ψυχῆς πού φιλοσοφεῖ;

Καί ἐνῷ ἐγώ σκεπτόμουν νὰ σοῦ πλέξω τό ἐγκώμιο καί εἶχα κατὰ νοῦ τὸν μέγα Γρηγόριο τὸν τῆς Θεολογίας ἐπώνυμο, ὁ ὁποῖος ἐπαινοῦσε κάποιον φιλόσοφο Ἡρώνα λεγόμενο, ἀντιστεκόμενο στήν πλάνη τῶν Ἀρειανῶν μέ τὰ λόγια ὅτι ἀφοῦ μέ μαστίγιο καταξέσχισθηκε τό σῶμα του, πῆγε στήν ἐξορία. Σὺ ὅμως δίχως οὔτε τοῦ ἐνός, οὔτε τοῦ ἄλλου λυπηροῦ πείρα νὰ ἀποκτήσεις, μόνον μέ ἀπειλές, ἀπ' ὅτι φαίνεται, πτοήθηκες καί ἔτσι εὐκολὰ ἀμέσως ἐπρόδωσες τὴν ἀλήθεια. «Τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ καί τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων καί κλαύσομαι τὴν θυγατέρα Σιών» τὴν τοῦ φιλοσόφου (ἐννοῶ) ψυχὴ «ρίπιζομένην καί μεταφορομένην, ὡς χνοὺς ἀπὸ ἄλωνος θερινῆς». Ἀλλὰ θὰ πεῖς ἴσως, ὅτι δέν

πῆγες στήν ἀντίθετη πλευρά, ἀλλὰ ὅτι σέ μιὰ μέση κατάσταση καί κάποια «οἰκονομία» ἀποβλέπεις. Οὐδέποτε μέ τίς μέσες καταστάσεις, ἄνθρωπέ μου, διορθώθηκαν τὰ ἐκκλησιαστικά. Δέν ὑπάρχει μέση κατάσταση μεταξύ ἀληθείας καί ψεύδους. Ἀλλὰ, ὅπως ὁποῖος φεύγει ἀπὸ τό φῶς, στό σκοτάδι -κατ' ἀνάγκη- μεταφέρεται, ἔτσι καί αὐτός πού παρεκκλίνει ἔστω καί λίγο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια στό ψεῦδος πλέον ἀνήκει, θὰ λέγαμε ἀληθῶς. Καίτοι μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ γιὰ μέση κατάσταση μεταξύ φωτός καί σκότους, αὐτό πού καλεῖται λυκαυγές ἢ λυκόφως, ὅμως μέση κατάσταση μεταξύ ἀληθείας καί ψεύδους δέν θὰ μπορέσει νὰ ἀνακαλύψει κανεὶς ὅσο πολὺ καί ἂν κοπιᾷσει.

Ἄκουσε πῶς «ἐγκωμιάζει» τὴν Σύνοδο πού εἰσηγεῖται τὴν μέση κατάσταση ὁ πολὺς ἐν θεολογίᾳ Γρηγόριος. «Ἐκείνη ἡ Σύνοδος μπορεῖ νὰ ὀνομασθεῖ, εἴτε Πύργος τῆς Χαλάνης (τῆς Βαβέλ) στὸν ὁποῖο ὁ Θεὸς καλῶς προκάλεσε τὴν σύγχυση τῶν γλωσσῶν (ὅπως καί ἔπρεπε, διότι ἡ συμφωνία ἦταν γιὰ κακό), εἴτε τό Συνέδριο τοῦ Καϊάφα, πού κατέκρινε τὸν Χριστό, εἴτε κάτι παρόμοιο. Διότι αὐτὴ τὰ πάντα ἀνέτρεψε καί συνέχισε. Τό μὲν εὐσεβές καί παλαιὸ δόγμα γιὰ τό ὁμότιμον τῆς Ἀγίας Τριάδος κατέλυσε, προσπαθώντας μέ διάφορα τεχνάσματα νὰ γκρεμίσει τό ὁμοούσιον, πρὸς δὲ τὴν ἀσέβεια ἄνοιξε τὴν θύρα μέ τὴν μεσότητά τῆς διατυπώσεως. Διότι ἐγιναν σοφοὶ γιὰ νὰ πράττουν τὰ κακὰ ἐνῷ τό νὰ πράττουν τὰ καλὰ δέν ἐγνώρισαν». Ἀλλὰ δέν ταιριάζουν αὐτὰ καί γιὰ τὴν δική μας τωρινὴ Σύνοδο! Καί πολὺ μάλι-

* Ἐπιστολὴ Κυροῦ Μάρκου τοῦ Ἐφέσου πρὸς τὸν κύριον Γεώργιον τὸν Σχολάριον (P.G. τ. 160, στ. 1092-1096).

στα, ἐγὼ θά ἔλεγα. Ἀλλά, ὅσο δέν ἦταν καί τόσο πρόθυμη νά μεταχειρισθεῖ τήν μεσότητα καί τήν διπλόη τόσο ἐμποδιζόταν ἀπό τούς μισθοδότες (Λατίνους). Γι' αὐτό καί φανερά τήν βλασφημία ἐξέφρασε κατά τίς προσδοκίες ἐκείνων. Μᾶλλον, ὅπως εἶπε ὁ προφήτης «Ὡά ἀσπίδων ἔρρηξαν καί ἰστόν ἀράχνης ὑφαίνουσι». Καί ὄντως, ἰστός ἀράχνης εἶναι ὁ ὅρος πού αὐτοί συνέθεσαν καί ὀνόμασαν. Ὡς μή μᾶς ἐξαπατοῦν λοιπόν μέ τήν υἰοθέτηση τῆς μεσότητας καί τῆς διπλόης. Καῖαφαῖκό Συνέδριο εἶναι, ὅσο ἡ ἔνωση πού ἔκαναν τήν Ἐκκλησία ἐπισκιάζει.

Μέχρι πότε, ἀγαπητέ, θά ἀπασχολεῖς στά μάταια τό εὐγενικό καί φιλότιμο τῆς ψυχῆς σου; Μέχρι πότε θά ζεῖς στά ὄνειρα, καί πότε ἐσύ θά ἐπιδιώξεις τήν ἀλήθεια μέ τόν πρέποντα ζῆλο; Φεῦγε ἀπό τήν Αἴγυπτο δίχως ἐπιστροφή. Φεῦγε ἀπό τά Σόδομα καί τά Γόμορα. Πήγαινε πρὸς τό Ὅρος νά σωθεῖς καί νά μή συμπεριληφθεῖς στήν καταστροφή. Ἀλλά σέ ἔχει κυριεύσει ἡ κενοδοξία καί ὁ ψευδώνυμος πλοῦτος, καί τά κομπά καί ἀνθοστόλιστα ἐνδύματα καί τά ὑπόλοιπα πού συνθέτουν τήν κοσμική εὐημερία. Ἀλοίμονο στήν ἀφιλόσοφο διάνοια τοῦ φιλοσόφου! Ἀναλογίσου αὐτούς πού πρὶν ἀπό ἐσέ ἀσχολήθηκαν μέ αὐτά πού σύ θεωρεῖς σημαντικά.

Αὔριο καί ἐσύ θά κατεβεῖς στόν Ἄδη, ἀφήνοντας τά πάντα πίσω σου ἐπάνω στή γῆ. Καί τότε θά σοῦ ζητηθεῖ λόγος μέ πολλή ἀκρίβεια γιά τά ὅσα ἔπραξες ἐν ζωῇ, ὅπως ἀκριβῶς καί ἀπό τήν ψευδώνυμη Σύνοδο θά ζητηθεῖ τό αἷμα τῶν χαμένων ψυχῶν πού σκαναλίσθηκαν ὡς πρὸς τήν πίστη αὐτῶν πού δέχθηκαν στίς ψυχές τους τήν ἀφόρητη καί ἀσυγχώρητη βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά ἀναφέρουν τήν ὑπαρξή Του σέ δύο ἀρχές (ἐνν. τήν αἵρεση τοῦ φιλιόκβε), αὐτῶν πού ὑποτάχθηκαν στά λατινικά ἄθεσμα καί καταγέλαστα ἔθνη, καί ἔλκυσαν τίς ἀρές καί τά ἀναθέματα

ἐπάνω στά κεφάλια τους ἐξαιτίας τῆς καινοτομίας στά θέματα τῆς πίστεως.

Ἀλλά, δῆθεν, γιά τήν σωτηρία καί προκοπή τοῦ γένους ἔγινε ἡ ἔνωση ἀπό αὐτούς. Δέν βλέπεις, τούς ἐχθρούς τοῦ Σταυροῦ (τούς Τούρκους) πῶς φεύγουν, καί ἕνας δικός μας νά διώκει χιλίους καί νά τρέπει σέ ὑποχώρηση εἴκοσι χιλιάδες; Καί ὅμως, ἀκριβῶς τό ἀντίθετο βλέπουμε. Διότι «ἐάν μή Κύριος οἰκοδομεῖ» τήν ἐξουσία μας «εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες»· ἐάν μή Κύριος φυλάξη τήν πολλή μας «εἰς μάτην ἠγρύπνησαν οἱ διά τῶν χρυσίων τοῦ Πάπα ταύτην φυλάσσοντες».

Ἀλλά, ἔλα λοιπόν, σύνελθε καί «ἄφες τούς νεκρούς θάπτειν τούς ἑαυτούς νεκρούς». Ἐφησε «τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι» καί δώσε στόν Θεό τήν ψυχή πού κτίσθηκε καί στολίσθηκε ἀπό Ἐκεῖνον.

Κατάλαβε τό χρέος σου πρὸς Αὐτόν καί δώσε τά ὀφειλόμενα. Ναί, σέ παρακαλῶ, φίλτατε καί σοφώτατε, κάνε νά χαρῶ μέ τήν ἐπιστροφή σου καί νά δοξάσω τόν Θεό, ὁ ὁποῖος ἄς σέ διαφυλάττει ἀπό κάθε κακό πού μπορεῖ νά σοῦ τύχει.

*Ὁ ταπεινός Μητροπολίτης
Ἐφέσου καί πάσης Ἀσίας
Μάρκος*

[Ἡ Ἐπιστολή ἀπευθύνεται στόν Γεώργιον τόν Σχολάριον τόν μετέπειτα γενόμενο Μοναχό Γεννάδιο καί πρῶτο Πατριάρχη μετά τήν ἄλωση. Ὁ Γεώργιος Σχολάριος ἦταν κάτοχος τῆς Φιλοσοφίας, ἕνας ἀπό τούς πῖο μορφωμένους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς του. Ἀρχικῶς εἶχε δεχθεῖ τήν ἀπόφαση τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας. Ἐπειτα, πείσθηκε ἀπό τόν Ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό καί ἔγινε ἀνθενωτικός καί διαδέχθηκε τόν Ἅγιο Μάρκο στήν ἡγεσία τῆς ἀνθενωτικῆς μερίδος.

Πρόκειται γιά τήν καλύτερη ἀπάντηση στούς σύγχρονους κήρυκες τῆς «μεσότητος», δηλαδή τῆς θεωρίας ὅτι δέν πρέπει νά εἴμεθα οὔτε οἰκουμενιστές, οὔτε ζηλωτές ἀλλά νά βαδίζουμε τήν «μέση καί βασιλική ὁδό» μεταξύ ἀληθείας καί ψεύδους!]

† Ο.Μ.Φ.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀσφαλῶς οἱ ἐλάχιστοι τοῦτοι ἱερεῖς ἦτο ἀδύνατον νά καλύψουν τάς λειτουργικάς ἀνάγκας δεκάδων χιλιάδων πιστῶν καί μάλιστα καθ' ὅσον ἡ ἀντίδρασις κατά τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας διωγοῦτο.

Τό κενόν τοῦτο ἐκλήθησαν νά ἀναπληρῶσουν οἱ ζηλωταί ἀγιορεῖται πατέρες.

Οἱ ζηλωτοί ἀγιορεῖται, ἤδη εἶχον ἰδρύσει (τό 1926) τόν «Ἱερὸν Σύνδεσμον Ζηλωτῶν Μοναχῶν» ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, τό καταστατικόν τοῦ ὁποίου ὑπέγραψαν 450 Ἱερομόναχοι καί Μοναχοί, ἐναντιούμενοι εἰς τήν καινοτομίαν. Ὁ Ἱερός αὐτός Σύνδεσμος διελύθη ἐκ τοῦ νόμου ἀπό τάς ἀρχάς τοῦ ἐπεμένου ἔτους, πλὴν ἐλειτούργει ἔκτοτε ἀτύπως, συντονίζων τάς προσπάθειάς τῶν Ἀγιορειτῶν ζηλωτῶν μετά τῆς Ἑλληνικῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Εἰς τήν ἴδρυσιν τοῦ ἱεροῦ τούτου συνδέσμου, πολὺ συνέβαλε ὁ ζηλωτής καί λόγιος Μοναχός Ἀρσένιος Κοττέας.

Τό 1926, οἱ ἀγιορεῖται Ἱερομόναχοι Γεδεών Παπανικολάου καί Ματθαῖος Καρπαθάκης (μετέπειτα Ἐπίσκοπος Βρεσθένης) ἐγκαταλείπουν τό Ἅγιον Ὄρος καί ἐγκαθίστανται εἰς Ἀττικήν ἐξυπηρετοῦντες τοὺς Γ.Ο.Χ.

Τό ἐπόμενον ἔτος δεκαεννέα Ζηλωταί Μοναχοί (ἐκ τῶν Μονῶν Βατοπεδίου καί Κουτλουμουσίου) ἐκτοπίζονται ἐξ Ἀγ. Ὁρους ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας καί ἄλλοι μὲν ἀφίενται ἐλεύθεροι ἀνά τήν Ἑλλάδα, ἄλλοι δέ ἐγκλείονται εἰς Μονάς (εἰς Μυτιλήνην καί Σέρρας).

Τό ἴδιον ἔτος ὁ γέρων Ἱερώνυμος Γεροαντωνάκης ἰδρύει Μοναστήριον εἰς Πάρνηθαν. Ὁμοίως καί ὁ Ματθαῖος Καρπαθάκης εἰς Κερατέαν.

Περί τά τέλη τοῦ 1927 (παραμονάς Χριστουγέννων), ἔπειτα ἀπὸ προτροπῇ τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Κοττέα, καταφθάνει εἰς Ἀθήνα ἡ πρώτη τετραμελής ἀποστολή Ἱερομονάχων ἐξ Ἀγίου Ὁρους εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Ζηλωτάς Ἱερομονάχους: Παρθένιον Σκουρλήν (μετέπειτα Ἐπίσκοπον Κυκλάδων), Εὐγένιον Λεμονήν, Γεράσιμον Διονυσιάτην καί Ἀρτέμιον Νοδαράκην. Τό παράδειγμα τῶν προηγουμένων ἀκολουθοῦν τό 1929 καί οἱ Ἱερομόναχοι: Ἀκάκιος Παππᾶς (μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ.) Ἰλαρίων Οὐζουνόπουλος, Ἀντώνιος Κουτσονικόλας, Ἀρτέμιος Ξοῦγγος (Ξενοφωντινός), καί ὁ Μοναχός Νεκτάριος Κατσαρός.

Εἰς τόν Ἱ. Κλήρον τῶν Γ.Ο.Χ. προστίθεται τό 1929 ὁ ἕγγαμος ἱερεὺς Νικόλαος Ἀναγνώστου.

Χάρις εἰς τήν δραστηριότητα τῶν προαναφερθέντων Ἱερομονάχων (κυρίως) καί τήν συνεργασίαν των μετά τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. ἐντός διετίας ἰδρύθησαν 245 παραρτήματα τῆς Κοινότητος εἰς ὅλην τήν Ἑλλάδα. Παρά τοὺς διωγμούς καί τάς ἀντιξοότητας τά παραρτήματα τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπολλαπλασιάσθησαν ἔτι περισσότερον καί περί τάς ἀρχάς τοῦ 1934 ἀνῆρχοντο εἰς 800 ἀνά τήν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν.

Τό αὐτόν ἔτος, εἰς πρακτικόν τῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ., τό ὁποῖον ὑπογρά-

φουν πρωτίστως οί ὡς ἄνω Ζηλωταί Ἅγιο-
ρεΐται, οί Γ.Ο.Χ. ἀποκηρύσσουν τήν ἐπίσημον
Ἐκκλησίαν καί ἀναφέρουν ὅτι:

α) Ἡ βουλή δέν δικαιοῦται νά νομοθετεῖ διά
τήν Ἐκκλησίαν, ἄρα πρέπει νά ἐπέλθῃ **χωρι-
σμός Ἐκκλησίας-Κράτους**.

β) **Ἡ εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου ἐγίνε
διά λόγους οἰκουμενικούς [οἰκουμενιστικούς]**.

γ) Κατακρίνεται ἡ συμπροσευχή μετ ἑτερο-
δόξων καί

δ) Ζητεῖται ἡ ἐκλογή Ἀρχιερέων διά τούς
Γ.Ο.Χ.

[Διά τήν ἱκανοποίησιν τοῦ τελευταίου αἰτή-
ματος ἀπευθύνονται εἰς τόν Μητροπολίτην
Κιέβου Ἀντώνιον πρωθιεράρχην τῆς Ρωσικῆς
Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, ἄνευ
ὅμως ἀποτελέσματος].

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, καταδεικνύεται ἡ διορατι-
κότης τῶν Γ.Ο.Χ. οἱ ὅποιοι ἦσαν οἱ πρῶτοι οἱ
ὅποιοι ἐπεσήμαναν τόν κίνδυνον τοῦ Οἰκουμενι-
σμοῦ καί τῶν συμπροσευχῶν καί ὑπέδειξαν τόν
μόνον ἁγιοπατερικόν τρόπον ἀντιδράσεως: **τῇν
διακοπῇ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας.**

(Συνεχίζεται)

Ἀρχιμ. Ἀρτέμιος Ξοῦγγος (1880-1957)

Ο Ἀρχιμανδρίτης Ἀρτέμιος, κατὰ κόσμον Ἀναστάσιος
Ξοῦγγος, γεννήθηκε στα Δολιανά Ἰωαννίνων. Σέ ἡλικία
17 ἐτῶν μεταβαίνει στοῦ Ἁγίου Ὄρους, στήν Μονή Ξε-
νοφώντος, ὅπου καί παρέμεινε ἀκολουθώντας τόν «*χρη-
στόν ζυγόν τοῦ Κυρίου*», τόν μοναχισμό, ἀσκούμενος στήν ὑπακοή
καί τήν ταπείνωση. Ἐκεῖ τόν βρίσκει ἡ ἐορτολογική μεταβολή, στήν
ὁποία ἀντέδρασε καί ἀναγκάσθηκε νά ἐγκαταλείψει τήν Μονή τῆς
μετανοίας του, διότι, παρὰ τὸ ὅτι ἀκολουθοῦσε τὸ πάτριον ἐορτολό-
γιο, ἐμνημόνευε τὸν καινοτόμο Πατριάρχη. Δηλαδή ἔγινε Ζηλωτής.

Ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Ἁγιον Ὄρος, μαζί μὲ ἄλλους Ἱερομονάχους,
γιὰ νά ἐνισχύσει τὸν ἀγῶνα τῶν Γ.Ο.Χ. κατὰ τῆς ἐορτολογικῆς και-
νοτομίας. Ὑπέστη ξυλοδαρμούς, ἀπελάσεις, διωγμούς καί φυλακί-
σεις γιὰ τήν προσήλωσή του στίς ἱερές παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας
μας. Στήν φωτογραφία παραπλεύρως, βλέπουμε τόν ἀείμνηστο Ἀρχιμανδρίτη Ἀρτέμιο κατὰ τὸν Φεβρου-
άριο τοῦ 1935, φυλακισμένο καί φρουρούμενο σὰν κοινὸ ἐγκληματία, στίς φυλακές Λευκάδος. Ὁ «Κύρη-
κας τῶν Ὁρθοδόξων» τῆς 25-2-1935 ἀναφέρει κάτω ἀπὸ τήν φωτογραφία τοῦ φυλακισμένου ἱερέως:

«*Ἀπὸ τὰ μαρτύρια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Ἱερέων. Ὁ Ἱερομόναχος πατὴρ Ἀρτέμιος, λειτουρ-
γήσας ἐν Μοναστηρίῳ Βονίτης κατὰ τὸ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, συνελήφθη κατὰ
διαταγὴν τοῦ τυράννου Μητροπολίτου Ἀκαρνανίας Ἱεροθέου καί κατακρατεῖται ἤδη εἰς τὰς σκο-
τεινὰς φυλακὰς Λευκάδος ἐπὶ Παλαιοημερολογισμῷ.*»

Ἀπὸ τὸ 1938 ἐγκαθίσταται στήν Ἀμφιάλη, στοῦ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ τὸ ὁποῖο μετέτρεψε
σὲ Μοναστήρι (σήμερα εἶναι μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου Κορωπίου τοῦ
Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Χίου κ. Στεφάνου) καί ἔζησε ἐκεῖ μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Κατὰ
τὴν περίοδο τοῦ ἐμφυλίου πολέμου καταδικάσθηκε σὲ θάνατο ἀπὸ ἀνταρτικὸ δικαστήριον, ἀλλὰ πρὶν
προφθάσουν νά τὸν ἐκτελέσουν οἱ ἀντάρτες ἡττήθηκαν καί ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν περιοχή.

Κατὰ τὴν περίοδο τοῦ μεγάλου διωγμοῦ κατὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν τοῦ 1951, λειτουργοῦσε στοῦ
ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ. Οἱ ἀστυνομικοί, παρὰ τὶς παρακολουθήσεις τους, δέν μπόρεσαν νά τὸν
συλλάβουν καί κάρφωσαν σανίδες στήν πόρτα τοῦ Ναοῦ γιὰ νά ἀποτρέψουν τὴν τέλεση λειτουργιῶν.
Τότε ὁ π. Ἀρτέμιος, ἀφοῦ ξεκάρφωσε τὶς σανίδες, ξήλωσε καί ὁλόκληρη τὴν πόρτα τοῦ ναοῦ λέγοντας:

«*Γιὰ νά δῶ τώρα ποῦ θὰ βροῦν πόρτα γιὰ νά κλείσουν!...*».

Τὸ Σάββατο 3 Μαρτίου 1957, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, ἀφοῦ προέβλεψε τὸ τέλος του. Τοῦ Μακαριστοῦ
Ἱερομονάχου Ἀρτεμίου ἄς εἶναι ἡ μνήμη αἰωνία.

[Τὰ στοιχεῖα τοῦ βίου του ἐλήφθησαν ἀπὸ τὸν Β' τόμο τῶν «*Πατρίων*», σελ. 66-81.]

Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΝΟΧΟΙ*

Ο τίμιος ἄρτος εἰς Μπάφι καὶ ἀλλαχοῦ κατεπατήθη 350 ναοὶ ἐκλείσθησαν, ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν ἀπέθανεν, ἀπαγορεύσαντες εἰς αὐτόν αὐτήν ταύτην τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν μὴ ἐπιτρέψαντες οὔτε εἰς Ἱερέα νὰ ἀναγνώσῃ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν. Ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐξωρίσθη εἰς τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τῆς Μυτιλήνης· ἤδη δὲ λόγῳ τοῦ γήρατος καὶ τῶν κακουχιῶν τῆς ἐξορίας ἔχει καταδικασθῇ εἰς ἀργὸν θάνατον. Οἱ Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως καὶ Διαυλείας καταζητοῦνται ὥς οἱ τελευταῖοι τῶν κακούργων. Ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου φυλακίζονται, ξυρίζονται, ἀποσχηματίζονται, ἐξορίζονται. Μοναὶ διαλύονται, ιδιότητοι Ναοὶ κατάσχονται καὶ αἱ ἅγιοι εἰκόνες ἀφαρπάζονται. Αἱ οἰκίαι τῶν χριστιανῶν σφραγίζονται.

Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Γερμανός († 24-3-1951) ἔνα ἀκόμη ἀπὸ τὰ τραγικὰ θύματα τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν γνησίων ὀρθοδόξων ποὺ ἐξαπέλυσε ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία ἡ ὡμότης τῆς ὁποίας διέταξε τὴν ταφή τοῦ μάρτυρος ἱεράρχου ἄνευ ἱερολογίας.

Αὐτὰ δὲ ὅλα, δέν γίνονται εἰς τὴν χώραν τῶν ἀγρίων Ζουλοῦ, ἀλλὰ ἐν μέσαις Ἀθήναις εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχουν Θεολογικὴ Σχολή, Θρησκευτικὰ Σωματεῖα καὶ Ἀδελφότητες Θεολόγων διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τοῦ Λαοῦ! Ἔχουν γνῶσιν ἄραγε τῶν διαπραττομένων; Πιστεύω ναί. Διότι πῶς γνωρίζουν τί εἶπεν ὁ δεῖνα καὶ ὁ τάδε μασόνος καὶ αἰρετικός τῆς Δύσεως; Νομίζουν ὅτι εἶναι ἀμέτοχοι εὐθυνῶν; Νομίζουν, ὅτι ἡ σκοπιμότης τὴν ὁποίαν διδάσκουν εἰς αὐτοὺς οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς των εἶναι ἐλαφρυντικόν δι' αὐτούς; ἢ νομίζουν ὅτι ἀρκοῦν τὰ ἐκάστοτε χειροφιλήματα διὰ νὰ καλύψουν τὴν ἔνοχον σιωπὴν των; «Δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν θέλει ὁ Κύριος» λέγει ὁ Προφήτης. Καὶ ἀλλαχοῦ «οὐαὶ εἰς τοὺς λέγοντας τό γλυκὺ πικρὸν καὶ τό πικρὸν γλυκὺ». Τέλος πρέπει νὰ μὴ νομίζουν ἀλλὰ νὰ γνωρίζουν ὅτι το ἐν ἑκατομμύριον αὐτὸ τῶν ἀκραιφνῶν Ἑλλήνων Ὀρθοδόξων, τό ὁποῖον νομίζουν ὅτι ἡ βία καὶ ἡ ἀπανθρωπία θὰ κατορθώσῃ νὰ τοὺς πείσῃ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν ἀγῶνα, ἔχουν γίνῃ αἰτία νὰ δημιουργηθῇ τοιοῦτος φανατισμός, ὥστε νὰ εἶναι μέ δυνατόν νὰ ἀλλάξουν ὅ,τι ἰδανικόν ἐπίστευον μέχρι σήμερον, ὅχι ὅμως καὶ τὴν καταπιεζομένην ὀρθόδοξον συνειδησίν των.

Πράγματι εἶναι δυνατόν ὅλοι μας νὰ ἀποθάνωμεν ὅχι μόνον χωρὶς ἱερεῖς ἀλλὰ ἀκόμη καὶ χωρὶς μακάδες. Ἡδύναντο κάλλιστα οἱ ὑπεύθυνοι θρησκευτικοὶ ὀργανισμοί, νὰ βοηθήσουν θετικῶς, ἡδύναντο νὰ γίνουν ἀετοὶ καὶ ὅχι ἔρπετά, ἡδύναντο τέλος νὰ ὑψώσουν φωνὴ διαμαρτυρίας καὶ νὰ βροντοφωνήσουν ὅτι τὰ ζητήματα τὰ ὑπαγόμενα εἰς τὴν σφαίραν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, μόνον διὰ τοῦ φιλελευθέρου πνεύματος τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ θεσμοῦ τῶν Συνόδων λύονται καὶ ὅχι μέ τό ξίφος. Θέλουν ξίφος! Ἀλλὰ τό ξίφος ἴσως κρίμασιν οἷς οἶδεν Κύριος οὐδέν κρημνίσῃ καὶ τό ἔργον αὐτῶν; Ὀλοψύχως λέγομεν ὅτι δέν τό ἐπιθυμοῦμεν.

Κρούομεν ὅμως τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ βροντοφωνοῦμεν: ἕως πότε θὰ σιωποῦν;

Θαλασσινός

* «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἀρ. φ. 110, ἔτος Δ', 27/8/1951, σελ. 2.

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ 'Επίθεσιν ἐδέχθη καὶ πάλιν ἡ «Φωνή» ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ Σαλπίσματος τῶν Μακαριτῶν, ἀπὸ μαθητὴν καὶ διδάσκαλον! Καὶ ὁ μὲν μαθητὴς Νικηφόρος, κατενόησε τὸν συντάκτην τῶν ἄρθρων τῆς «Φωνῆς» ὁ δὲ διδάσκαλος αὐτοῦ Γέρων Αὐγουστίνος ὑποτίθεται ὅτι ἀγνοεῖ, καὶ τὰ λεκτικά του βέλη εἰς ἀνώνυμον ἀπευθύνει στόχον...

Ὁ π. Νικηφόρος, διαμαρτύρεται διότι τὸν ἀποκαλοῦμε Μακαρίτην, καὶ μᾶς διαβεβαίει ὅτι «χάριτι καὶ ἀνοχῇ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ» εἶναι ζῶν! Ἠρεμήσατε πάτερ μου. Οὐδέποτε ἡμφισβητήθη ὑφ' ἡμῶν ἡ βιολογικὴ σας ὑπαρξίς. Πράγματι, εἴθε ζῶν. Μὴ ἐξάπτεσθε, εἰσέλθετε πάλιν εἰς τὰ ράσα σας διότι ἡμπορεῖ νὰ ἀρρωστήσετε καὶ νὰ παύσετε νὰ ζεῖτε. Παλαιότερον διὰ τοῦ «Σαλπίσματος» ἐκφράζατε καύχησιν διὰ τὴν ἐπωνυμίαν τῶν Μακαριτῶν. Τὶ συνέβη τώρα καὶ μεταβάλατε γνώμην; Πάντως ἡμεῖς οὐδέποτε θὰ ἀπεκαλοῦμεν ὑμᾶς μακαρίτας μετὰ τὴν ἔννοιαν τῶν κεκοιμητημένων (ὅπως ὑπαινίσσεται). Διότι μακαρίτας ἀποκαλοῦμε τοὺς ἐντὸς Ἐκκλησίας ἀποθνήσκοντας, χαρακτηριστικὸν τὸ ὅποιον δὲν διαθέτετε, καὶ εὐχόμεθα ὁλοψύχως νὰ ἀποκτήσητε. Ἀποκαλοῦμεν ὑμᾶς «Μακαρίτας» ἐκ τοῦ ὀνόματος (καὶ ὄχι τοῦ ἐπωνύμου) τοῦ ἀρχηγέτου ὑμῶν Μακαρίου.

✓ Τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ Γέροντος Αὐγουστίνου, δὲν θὰ σχολιάσωμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος, σεβόμενοι τὴν δυσμενῆ κατάστασιν τῆς υἱείας του ἔνεκα ἐγκεφαλικοῦ ἐπεισοδίου τὸ ὅποιον ἐδέχθη μετὰ τὴν συγγραφὴν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολῆς του. Ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε μάθει νὰ διατηρῇ καλύτερα τὴν ψυχραιμίαν του.

✓ Ἐφέτος ὅπως κάθε ἔτος, πλῆθος προσκυνητῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπεθύμησε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου Ἀγίου Ὁρους διὰ νὰ μετάσχη εἰς τὴν πανήγυριν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως. Ὅσοι προσεπάθησαν νὰ εἰσέλθουν τὴν ἡμέραν τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς, συνήντησαν εἰς Οὐρανούπολιν τὴν ἄρνησιν τῶν ἀρχῶν νὰ παράσχουν εἰς αὐτοὺς διαμονητήρια καὶ ἰσχυράς ἀστυνομικὰς δυνάμεις παρατεταγμένας διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν εἴσοδον τῶν πιστῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ἐν τέλει, ὅσοι εἶχον δυνάμεις (οἱ γέροντες καὶ ἀσθενεῖς ἐπέτρεψαν περίλυποι εἰς τοὺς οἴκους των) διέβησαν τὰ χερσαῖα σύνορα (διαφυγόντες ἀπὸ τὰς

ἐκεῖ ἀποσταλείσας ἀστυνομικὰς δυνάμεις μετὰ τὰς ὁποίας συνεπλάκησαν) καὶ περιπλανώμενοι εἰς τὰ δύσβατα μονοπάτια κατῴρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μονήν. Τελικῶς ὁ ἑορτασμός συνετελέσθη μετὰ λαμπρότητος. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἐκ τῶν δημοσιευμάτων τοῦ ἡμερησίου Τύπου, ἡ Ἱερὰ Κοινοτὴς ἀρχικῶς εἶχε δώσει ἄδειαν διὰ νὰ εἰσέλθουν οἱ προσκυνηταί, μόλις ὅμως ἐπληροφορήθησαν τοῦτο οἱ διὰ τῆς μαγικῆς ράβδου τοῦ κ. Βαρθολομαίου μεταμορφωθέντες εἰς «Ἐσφιγμενίτας» Κατσουλιέρηδες, ἐνημέρωσαν τὸ Πατριαρχεῖον τὸ ὅποιον ἀπέστειλεν ἀπαγορευτικὸν φερμάνιον (διὰ φάξ) διὰ τοῦ ὁποίου ἀπειλοῦντο οἱ Ἱεροκοινοτικοί με ἐπιτίμια, ἐὰν δὲν ἀπηγόρευον τῶν εἰσοδῶν τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων προσκυνητῶν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας διεμαρτυρήθη εἰς τὰ ἀρμόδια Ὑπουργεῖα καὶ ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ:

Προκλητικὰ διχαστικὴ ἀπεδείχθη ἡ Ἱερὰ Κοινοτὴς τοῦ Ἀγίου Ὁρους μετὰ τὴν ἀπόφασή της (κατ' ἐντολὴν τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου) χθὲς νὰ ἀπαγορεύσει τὴν εἴσοδον στο Ἅγιον Ὄρος στοὺς ἐκατοντάδες προσκυνητὰς ποὺ ἤθελαν νὰ συμμετάσχουν στὴν πανήγυρη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, ὅπως κάθε χρόνο. Μετὰ τὴν ἐνέργειά τους αὐτὴ ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ Ἱερὰ Κοινοτὴς πυροδοτοῦν ἐκρηκτικὰς καταστάσεις, ἐκεῖ ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ κατευνάζουν τὰ πνεύματα. Ἐτσι γίνονται γενεσιουργοὶ ἐντάσεων καὶ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, τὸν ὁποῖο, ἐνῶ ἡ ἴδιοι δημιουργοῦν, εἶναι ἔτοιμοι νὰ χρεώσουν στὰ ἄθωα θύματά τους. Μετὰ τὴν προκλητικὴ τους στάση, εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ σφυρηλατοῦν περισσότερο τὸν ζῆλον στοὺς προσκυνητὰς, ποὺ αἰσθάνονται προσβεβλημένοι ἀπὸ τὸν ἀποκλεισμό τους ἀπὸ τὴν εἴσοδον στὸν χώρον τοῦ Ἀγίου Ὁρους. Καὶ τοῦτο, ἐνῶ ταυτοχρόνως βλέπουν τὰ πλήθη ἄλλοθεντῶν καὶ ἄλλοθρήσκων (τουριστῶν καὶ ὄχι προσκυνητῶν) νὰ γίνονται δεκτοὶ στὸν ἱερὸν ὅρον! Ἀραγε μόνον στοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Ἕλληνες πολίτες ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος στὸ Ἅγιον Ὄρος;

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐκφράζει τὴν ἔντονη διαμαρτυρίαν της γιὰ τὶς διακρίσεις ποὺ γίνονται εἰς βάρος τῶν μελῶν της ἐκ μέρους ἀνθρώπων ποὺ ἐπαγγέλλονται ὅτι εἶναι ἀκόλουθοι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ

κηρύγματος τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης ἀκόμη καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς μας. Εὐχεται δὲ οἱ Μοναχοὶ ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἀγίου Ὁρους νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν εὐθύνη τους καὶ νὰ μεταβάλουν τακτική, ὥστε νὰ ἀποδείξουν ὅτι πράγματι ἡ Κοινότης τους εἶναι «ἱερά» καὶ ὄχι κατ' εὐφημισμὸν. Ὁ δὲ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος νὰ κατανοήσῃ ὅτι δὲν εἶναι λογικὸ νὰ ἐκδηλώνει τόσο μεγαλύτερη τὴν ἀγάπη του γιὰ κάποιους, ὅσο μακρύτερα ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία βρίσκονται.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

✓ Δύο νέαι ἐνορίαι προστετέθησαν εἰς τὸ δυναμικὸν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Ἀμερικῆς. Πρόκειται διὰ τὴν ἐνορίαν Ἀγίου Σπυρίδωνος εἰς Ντιτρόιτ ἢ ὅποια σύσσωμος ἀπεφάσισε τὴν ἐπανεῖνταξιν αὐτῆς εἰς τὴν κανονικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ἔπειτα ἀπὸ μίαν παρένθεσιν πέντε ἐτῶν. Ἐφημέριος τῆς ἐνορίας ταύτης εἶναι ὁ δραστήριος Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Στῆβεν (Στέφανος) Ἄλλεν. Ἐπίσης, ἡ Ρωσικὴ Ἐνορία Παναγίας τοῦ Καζάν εἰς Νέαν Ἱερσέην Ἀμερικῆς (Ναός, ἐκκλησίασμα καὶ Ἐφημέριος), μὴ δεχομένη τὴν ἔνωσιν τῶν Ῥώσων τῆς Διασπορᾶς μετὰ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ἐνετάχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Ἐφημέριος εἰς τὴν ἐνορίαν ταύτην εἶναι ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος π. Μάρκος Μπούρατσεκ.

✓ Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν νεοημερολογιτῶν κ. Χριστόδουλος, νοσεῖ βαρέως. Ἐπληροφορήθημεν ὅτι θὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διὰ νὰ ὑποβληθῇ εἰς σοβαράν ἐγχείρησιν. Ἡμεῖς πολλάκις ἠλέγξαμε τὸν κ. Χριστόδουλον διὰ τὰς παραβάσεις αὐτοῦ ἐπὶ σοβαρῶν θεμάτων πίστεως. Τὴν ὥραν ταύτην, ὅμως, ἐκφράζομεν τὰς εὐχὰς μας διὰ τὴν ἀνάρρωσίν του, καὶ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων.

✓ Ἐνῷ ἐσελιδοποιεῖτο τὸ παρὸν τεῦχος ἐπληροφορήθημεν τὴν εἶδσιν ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ ἀναστολῶν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀνέστειλε τὴν ἰσχύν τῆς ἀποφάσεως τῆς Μητροπόλεως Καλύμνου, διὰ τῆς ὁποίας (κατὰ παράβασιν τῶν νόμων καὶ τοῦ Συντάγματος) ἀνεκήρυξεν ἰδιωτικὸν ναὸν (παραχωρηθέντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας πρὸς χρῆσιν ἀπὸ τοὺς ἰδιοκτῆτας) ὡς ἐνορίαν. Ἡ αἴτησις ἀκυρώσεως ἐνώπιον τοῦ Σ.τ.Ε. θὰ συζητηθῇ εἰς τὰς 22-11-2007 (ν.ῆ.).

Ὁφείλουν νὰ κατανοήσουν οἱ νεοημερολογῖται Ἀρχιερεῖς ὅτι δὲν δύνανται νὰ αὐθαιρετοῦν καὶ διὰ μητροπολιτικῶν διαταγμάτων νὰ οἰκιοποιοῦνται τὰ ἀλλότρια. Ἐπιτέλους, ἅς κατανοήσουν ὅτι πρέπει νὰ σέβονται τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ μὴ διεκ-

δικοῦν ὑπερεξουσίας τὰς ὁποίας διαθέτουν μόνον οἱ ...Ἀγιατολλάχ τοῦ Ἰράν!

✓ Τὸ ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαΐας κ. Καλλινίκου καὶ τῇ συμμετοχῇ ἐτέρων ἑξ Ἀρχιερέων, συνεδρίασαν τῇ 29-5//11-6-2007 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἀγίων Ταξιάρχων Ἀθικίων Κορινθίας ἐξεδίκασε τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Πανοσιωτάτου Ἱερομονάχου Ἰωακείμ Εὐαγγελάτου κατηγορουμένου ἐπὶ κανονικοῖς παραπτώμασι. Ἐπειτα ἀπὸ δωδεκάωρον ἀκροαματικὴν διαδικασίαν, παρόντος τοῦ Κατηγορουμένου, τὸ δικαστήριον διέκοψε τὴν συνεδρίασιν διὰ τὴν 8/21-6-2007 ὅποταν καὶ συνεσκέφθη περὶ τοῦ θέματος. Ἀπεφάνθη ὁμοφώνως ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος τῶν ἀποδιδόμενων εἰς αὐτὸν κατηγοριῶν. Ἐπέβαλε δὲ εἰς αὐτὸν κατ' ἀκροτάτην οἰκονομίαν, κατὰ πλειονοψηφίαν, τὸ ἐπιτίμιον τῆς ἑξαμήνου ἀργίας ἀπὸ πάσης ἱεροπραξίας, στέρησιν τῆς ιδιότητος τοῦ πνευματικοῦ πατρός (ἐξομολόγου), τουτέστιν ἵνα μὴ ἀσκῇ ἐφεξῆς καθήκοντα πνευματικοῦ ὁδηγοῦ ἐτέρου προσώπου πλὴν τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς αὐτοῦ καθὼς καὶ τὴν διόρθωσιν τῶν αἰτιῶν τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν, ὅπως ἀναλυτικῶς περιγράφεται εἰς τὴν ἐπιδοθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἀπόφασιν.

✓ Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 2761/2007 ἐνέκρινε τὴν τροποποίησιν τοῦ καταστατικοῦ τοῦ σωματείου «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

✓ Ἡ ἐπανίδρυσις τῆς Νεολαίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας μας. Σύναξις νέων ἀπὸ διαφόρους ἐνορίας εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. καθώρισε τὰς βασικὰς κατευθύνσεις καὶ συνέταξε προτάσεις τὰς ὁποίας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν.

Ἡ νεολαία τῶν Γ.Ο.Χ. ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν Νεανικὸς Ὁρθόδοξος Σύνδεσμος (ΝΕ.Ο.Σ.) καὶ ὠρίσθη συντονιστικὴ ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου.

Σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου θὰ εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τῆς φιλίας καὶ τῆς συνεργασίας μεταξὺ τῶν νέων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ διοργάνωσις κοινῶν ἐκδηλώσεων καὶ δραστηριοτήτων καὶ ἡ ὑποβοήθησις τοῦ ἐν γένει ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν θερινῶν διακοπῶν θὰ ἀρχίσῃ ἡ δραστηριοποίησις τοῦ Συνδέσμου.

✓ Παρακαλοῦνται ὅσοι διαθέτουν συμπεπληρωμένας καταστάσεις μὲ ὑπογραφὰς ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου, νὰ ἀποστείλουν τὸ συντομώτερον εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

► Τήν Δευτέρα 1/14 Μαΐου ημέρα τιμής και μνήμης των Αγ. νέων τριών Όσιομαρτύρων Εὐθυμίου, Ἰγνατίου και Ἀκακίου ἐόρτασε στήν Ἱ. Μονή Αγ. Νικολάου Παιανείας τά ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ. πολίος Μητροπολίτης Ἀττικῆς και Διαυλείας κ. Ἀκάκιος. Στήν θ. λειτουργία πού τελέσθηκε στό περίλαμπρο καθολικό τῆς ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς προέστη ὁ ἐορτάζων ἱεράρχης και ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Χίου, Ψαρῶν και Οἰνουσσῶν κ. Στέφανος, Πειραιῶς και Σαλαμίνος κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος, ὁ ἱερός κλῆρος, ἐνῶ συμπροσευχόμενος παρέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρίπου και Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος. Δυναμική ὑπῆρξε και ἡ παρουσία τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας πού μέ αἰσθήματα ἀγάπης και σεβασμοῦ τιμᾷ τό πρόσωπο τοῦ ἀρχαιότερου τῇ τάξει Ἱεράρχου τῆς Ἱεραρχίας μας.

► Μέ ἰδιαίτερη πνευματική ἀγαλλίασι ἐορτάσθηκαν τήν Πέμπτη 1/14 Ἰουνίου στήν Ἱ. Μονή Ὁσ. Ὁνου-

φρίου Κερατέας, τά ὀνομαστήρια τοῦ κτήτορος τῆς Ἱ. Μονῆς Σεβ. Μητροπολίτου Εὐρίπου και Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου. Σέ συνιερουργία μετά τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου, Πειραιῶς και Σαλαμίνος κ. Γεροντίου και τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου ὁ ἐορτάζων πνευματικός πατήρ τῆς Ἱ. Μονῆς προέστη τῆς θ. λειτουργίας, στήν ὁποία παρέστη συμπροσευχόμενος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς και Διαυλείας κ. Ἀκάκιος ὅστις ἐκήρυξε και τόν θεῖον λόγον.

► Ἡ Κυριακή Γ' Ματθαίου ημέρα καθ' ἣν ἄγει τά ὀνομαστήριά του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς και Σαλαμίνος κ. Γερόντιος ἔχει ἀναδειχθεῖ γιά τήν Πειραική Ἐκκλησία σημεῖο ἀναφοῶς. Τήν Κυριακή 4/17 Ἰουνίου εἰς τήν πανηγυρική θ. Λειτουργίαν πού τελέστηκε στόν Καθεδρικό Ἱ. Ναό Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς προεξάρχοντος τοῦ ἐορτάζοντος Σεβ. Γεροντίου ἔλαβε μέρος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος και ὁ ἱερός κλῆρος. Ἀξιοσημεῖωτη ὑπῆρξε ἡ ἐκπροσώπησις τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καθῶς και ἡ παρουσία τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ.

► Ημέρα χαράς υπήρξε για την Έλληνική ομογένεια ή ημέρα των ονομαστηρίων του Σεβ. Μητροπολίτου 'Αμερικής κ. Παύλου. Ο έορτάζων ιεράρχης πού βρίσκεται στο στάδιο αναρρώσεως από την πρόσφατη περιπέτεια της υγείας του παρέστη συμπροσευχόμενος εις την Θ. Λειτουργίαν πού τελέστηκε την Πέμπτην 29-6/12-07 με την ευκαιρία των ονοματηρίων του προς τιμήν των 'Αγ. 'Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στον ι. καθεδρικό Ναό 'Αγίας Μαρκέλλης 'Αστορίας προεξάρχοντος του Θεοφ. 'Επισκόπου Θεουπόλεως κ. Χριστοδούλου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΝΕΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Για την καλύτερη εξυπηρέτηση των θρησκευτικών αναγκών του ιστορικού 'Ι. Ναού 'Αγ. Πάντων Θηβών εισήλθε στις τάξεις του ιερού κλήρου της 'Ι. Μητροπόλεως 'Αττικής και Βοιωτίας ο όσιώτατος Μοναχός π. 'Ιωάννης Ρέντας, αδελφός της 'Ι. Μονής Κοσμοσωτήρας Κρυονερίου. Ο νέος κληρικός πού διακατέχεται από εκκλησιαστικό ήθος και ζήλο να διακονήση τον λόγο του Θεού και να υπηρετήση τον άνθρωπο, χειροτονήθηκε Διάκονος την Κυριακή του Τυφλου 30-4/13-5 και την Πέμπτη της 'Αναλήψεως 11/17 Μαΐου πρεσβύτερος. 'Αμφότερες οι χειροτονίες τελέστησαν υπό του Σεβ. Μητροπολίτου 'Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου εις τον Καθεδρικό 'Ι. Ναό 'Αγ. Νικολάου 'Αχαρνών.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΠΟΝΤΙΩΝ

Με εξαιρετική λαμπρότητα και ιδιαίτερη επιτυχία διεξήχθησαν τό Σάββατο 6/19 Μαΐου οι εκδηλώσεις τιμής και μνήμης των χιλιάδων θυμάτων της ποντιακής γενοκτονίας.

Σύμφωνα με τό πρόγραμμα πού καταρτίστηκε

από τον Δήμο 'Ασπροπύργου σε συνεργασία με τις ποντιακές οργανώσεις και τοπικούς Συλλόγους τό πρωί της ως άνω ημέρας τελέσθη εις τον 'Ι. Ναό 'Αγ. Τριάδος 'Ασπροπύργου 'Αρχιερατικό μνημόσυνο για τα θύματα της Ποντιακής γενοκτονίας. Στο ιερό μνημόσυνο ως επίσης και στο τρισάγιο πού τελέστηκε στο μνημείο των πεσόντων Ποντίων πού βρίσκεται στην πλατεία Γκορυτζάς, προέστη ο Σεβ. Μητροπολίτης 'Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος υπό του ιερού κλήρου των Γ.Ο.Χ. της πόλεως. 'Ακολούθησε κατάθεση στεφάνων από τις αρχές και τους φορείς της πόλεως ως επίσης και παρέλαση των σχολείων. Τις εκδηλώσεις τιμής έτίμησαν με την παρουσία τους ο 'Υπουργός Τύπου κ. Ρουσόπουλος, ο Δήμαρχος 'Ασπροπύργου κ. Μελετίου, ο Νομάρχης Δ. 'Αττικής κ. 'Αρκουδάρης, οι Βουλευτές κ. Βλάχος, Μπούρας και Πάγκαλος, αντιπρόσωποι των 'Ενόπλων Δυνάμεων, εκπρόσωποι Ποντιακών Συλλόγων, τοπικών φορέων καθώς και κάτοικοι της περιοχής, ενώ τιμές απέδωσαν άγημα και ή Φιλαρμονική του στρατού ξηράς.

ΘΥΡΑΝΟΙΞΙΑ ΝΑΪΔΡΙΟΥ

Μέσα σέ μιά πολύ κατανυκτική ατμόσφαιρα τήν Τετάρτη 17/30 Μαΐου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ἐτέλεσε τά θυρανοίξια τοῦ ἰδιωτικοῦ Ναυδρίου τῶν Ἀγ. Κων/νου καί Ἑλένης Σταμάτας. Τό Ναῖδριο ἀνηγέρθη μέσα στό ἀγρόκτημα τῆς εὐλαβοῦς οἰκογενείας Μαγγίνα πρός τήν ὁποία ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνε τά συγχαρητήριά του καθώς καί τήν ἐγκάρδια εὐχή ὅπως διά πρεσβειῶν τῶν Ἀγ. Ἰσαποστόλων ἀξιωθοῦν τῶν ἐγκοσμίων καί ὑπερκοσμίων ἀγαθῶν.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Κατόπιν κανονικῆς ἀδείας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας καί Ἐξάρχου πάσης Εὐρώπης κ. Καλλινίκου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Φώτιος πραγματοποίησε ποιμαντορική ἐπίσκεψη στήν ἐνορία Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ Γκιλτφόρδης Ἀγγλίας. Στό πλαίσιο τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς πού διήρκεσε ἀπό τήν Πέμπτη 15/28 Ἰουνίου ἕως καί τήν Τρίτη 20-6/3-7 ὁ Θεοφιλέστατος κ. Φώτιος ἐχειροτόνησε τό Σάββατο 17-6/30-6 Διάκονο καί τήν Κυριακή 18-6/1-7 Πρεσβύτερο τόν Νιγηριανῆς καταγωγῆς καί Βρετανικῆς ὑπηκοότητος Γαβριήλ Λαουάνι, ἑγγαμο καί πατέρα τριῶν τέκνων, ἐνῶ τήν Δευτέρα 19-6/2-7 ἐβάπτισε τήν θυγατέρα τοῦ ἱεροψάλτου Ἰακώβου Γκρός καί ὀνόμασε αὐτήν ᾿Ανναν.

Στήν φωτογραφία διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Θεοφιλεστάτου ὁ Πανοσιώτατος Ἱερομόναχος Αὐγουστίνος Λίμ (κινεζικῆς καταγωγῆς), ὁ Εὐλαδέστατος Ὑποδιάκονος Δημήτριος Γκαλίτσιν (ρωσικῆς καταγωγῆς) καί ὁ Εὐλαδέστατος Ἀναγνώστου Βλαδίμηρος Moss (βρετανικῆς καταγωγῆς). Ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοφιλεστάτου: ὁ Αἰδεσιμώτατος πρεσβύτερος Γαβριήλ Λαουάνι (νιγηριανῆς καταγωγῆς), ἡ Εὐλαδέστατη Πρεσβυτέρα Ἑλένη (οὐαλικῆς καταγωγῆς) καί τά τέκνα τους Ρουφίνα, Ξένια καί Σαμουήλ.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

➤ Μέ κανονική ἄδεια τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἴνουσῶν κ. Στεφάνου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τήν Κυριακή τῶν Μυροφόρων 9/22 Ἀπριλίου προέστη τῆς καθιερωμένης ἀναστάσιμης λιτανείας τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τοῦ Ἀρχιστράτηγου Μιχαήλ τῆς ὁμώνυμου Ἱ. Μονῆς Νενητῶν Χίου. (Γιά τήν ἰδιαίτερότητα τῆς ἡμέρας αὐτῆς ὑπάρχει σχετικό ρεπορτάζ).

➤ Ἡ ἐτήσια μνήμη τοῦ Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Γεωργίου ἐορτάσθηκε μέ ἰδιαίτερη λαμπρότητα. Ἐπικέντρο τοῦ ἐορτασμοῦ ὑπῆρξαν οἱ πανηγυρίζοντες Ἱ. Ναοί Θεσσαλονίκης, Κατερίνης, Πειραιῶς, Κερατσινίου, Α. Λιοσίων, Θέρμης, Θρακομακεδόνων, Ἀγ. Πνεύματος Σερρῶν καί Πύργου Σάμου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γερόντιος τήν παραμονή

τῆς ἐορτῆς προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ καί ἀκολούθως τῆς λαμπρᾶς λιτανείας τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Γεωργίου Πειραιῶς. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στόν Μ. Ἑσπερινό καί ἀκολούθως ἡγήθηκε τῆς ἱερᾶς λιτανείας στόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Α. Λιοσίων. Τήν κυριώνυμη ἡμέρα τῆς ἐορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Μάξιμος ἱερούργησε καί ἐν συνεχείᾳ προέστη τῆς λιτανεύσεως τῆς σεβασμίας, εἰκόνος τοῦ Ἀγίου εἰς τόν ὁμώνυμον Ἱ. Ναόν Κατερίνης. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμίνας προέστη τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως εἰς τόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Κερατσινίου ἐνῶ τό ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας συμπαραστατοῦμενος ὑπό τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως προέστη τῆς ἱερᾶς λιτανείας τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τοῦ Ἀγίου τοῦ ὡς ἄνω ὁμωνύμου Ἱ. Ναοῦ. Εἰς τήν πανήγυρην ἡ θ. λειτουργία πού τελέσθηκε στόν Ἱ. Ναόν Ἀγ. Γεωργίου Θρακομακεδόνων, χοροστάτησε, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος ὅστις ἐκήρυξε καί τόν πανηγυρικόν τῆς ἡμέρας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

Λιτανεία Ταξιάρχου Μιχαήλ Χίου 9-4-07

Ί. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Θρακομακεδόνων 22-4-07

Ί. Ν. Ἀγ. Γεωργίου Κερατσινίου 23-4-07

Χειροτονία π. Ἰωάννου Ρέντα 4-5-07

Μνημόσυνο Ποντίων Ἀσπρόπυργος 6-5-07

Χειροτονία π. Γαβριήλ Λαουάνι 18-6-07